

eminenta

JERNET

Nummer 1 • 2009 • Årgång 42

Vägen
är målet

Utflyktsmålet

Butiken är full med

• Slitdelar

• Tillbehör

• Kläder

• Hjälm

• Packutrustning

Lövkattning i dimma den 8:e november. Visst är det både enklare och roligare att göra saker tillsammans!

Peter har ordet

Hej alla medlemmar!

Ett år går fort, nu är det dags igen att hitta på något att skriva till årets Jern.

Snön ligger ännu kvar utanför fönstret i skrivande stund, hoppas att den försvinner snart så man kan ta ut guldklimpen på en trevlig och solig tur till Tant Brun i Sigtuna, som alltid den första turen går till. Den gångna sommaren blev riktigt bra med en hel del åkning och en sväng ner till Tyskland och Holland. Vi får hoppas att även sommaren 2009 blir bra med många MC-mil och att det inte inträffar några olyckor.

Under det gångna året sedan förra numret, har klubben varit med och hjälpt till som MC-marshalls på olika cykeltävlingar, kört ett antal torsdags- och helgtourningar som har varit mycket populära, samt ordnat bowlingkväll och ölprovingar. Klubben har även haft både stora och små fester under året. Årets största fest var klubbens 40-års fest som gick av stapeln vid klubbkåken, där vi hade fixat ett antal tält och en egen kock och trubadur.

Vi har även haft kioskverksamhet på fordonshistoriker-nas marknad. Ett arrangemang som ger en god slant till klubbens verksamhet. Ett stort tack till alla som hjälpte till.

KLUBBEN HAR tillsammans med Uppsala SMC drivit måndagskörningarna på gokart-banan vid Rörken. En verksamhet som under åren växt till något mycket stort, ca 100 personer kommer ut varje måndag och kör eller bara tar en fika och pratar med kompisar. Givetvis kommer denna åkning att fortsätta även detta år, med start 4 Maj. Mer info ser du på <http://www.svmc.se/templates/Page.aspx?id=878>.

Säsongen 2009 kommer att vi att bjuda på liknande arrangemang och försöka att hitta på nya. Ett sådant har klubben redan haft, en bilorientering gick av stapeln den 28 februari 2008, som blev mycket lyckad. Den kommer säkert tillbaka nästa vinter.

Har du några förslag på nya arrangemang eller vill göra något för klubben: tveka inte att ringa eller kom ut till kåken och tala med oss, du kan ringa vår programsekreterare Andreas Brodin tfn 018-35 54 09 eller 070-468 89 25 eller ordis Peter Appelqvist tfn 018-24 30 03 eller 070-175 55 45. Mer information om de olika arrangemangen hittar du längre fram i tidningen, de kommer även ut via e-mail, och på vår hemsida www.oamck.se. Vi lägger även ut senaste nytt på vår telefonsvarare Knutte som du når via tfn 018-31 71 11. Har du inte fått vårt nyhetsbrev Jer.Net via mail från klubben kanske vi inte har rätt mailadress? Då är det bara att maila medlemsregisteransvarig så kommer du att få fortlöpande information om klubbens arrangemang. Adressen är: medlemreg@oamck.se.

Du är varmt välkommen ut till kåken, onsdagar och söndagar mellan 19 och 21 för att bara ta en kopp fika och snacka lite.

SOM VANLIGT ÖNSKAR VI material till denna tidning, så att vi kan få ut den i tid. Det behöver inte vara så märkvärdigt, det kan vara om någon trevlig MC-tur du har gjort under en dag, eller en hel semester med någon bild, eller något annat roligt som du vill förära era klubbmedlemmar med.

Har du dator kan du använda den, eller använd det gamla sättet med papper och penna. Sänd materialet till redaktören, adressen till klubben ser du på klubbsidan i denna tidning, vill du ha tillbaka bilder så skriv adressen på baksidan av korten. Kan du maila: skicka materialet direkt till redaktören, adressen är jernet@oamck.se.

*Vi ses ute på vägarna, vid Rörken eller vid Kåken.
Er ordis*

Tidningsfakta

eminenta JERNET är medlemstidning för Östra Aros MCK:s eminenta medlemmar. I övrigt sprids tidningen till alla tänkbara hoj-åkare i och kring Uppsala.

Tidningen utkommer en gång per år och kompletteras med aktuell information i det elektroniska nyhetsbrevet Jet.Net.

ANSVARIG UTGIFVARE

är klubbens ordförande Peter Appelqvist

REDAKTIONEN

Redaktör är Björn Tingström. Övriga medarbetare är angivna vid respektive artikel eller bild.

ETT SPECIELLT TACK

Till Jonnie Söderbom för tekniskt stöd!

COPYRIGHT

Östra Aros Motorcykelklubb. Eftertryck medges gärna med angivande av källan.

ADRESS TILL JERNET

Material mm till tidningen skickas till eminenta JERNET, Stångby 1, 755 94 UPPSALA. Digitalt material kan med fördel skickas till: jernet@oamck.se.

ANNONSPRISER

Våra (oförsämrat låga) annonspriser sätts efter överenskommelse med resp annonsör. Rabatt ges till annonsör som samtidigt vill annonsera i vårt digitala nyhetsbrev. Hör av dig till klubben, så får du prislistan.

FRAMSIDAN

En helt vanlig dag på resa i Pyrennéerna, maj 2008. Erik Bergman på hyrd hoj.
Foto: Björn Tingström

I detta nummer

Peter har ordet	3
Klubbinfo/Styrelsen	4
Vi fyllde 40!	5
C86 återvända till Roger!	8
Pulkareiset återupptod	8
Kul med klubben	9
Touring i Pyrennéerna	10
Åland - en blöt succé	14
Vägen till Mohed	15
All inclusive!	18
En resa till ett Gott land	20
Vår första långresa	22
Vi minns Guzzifarsan	23
Sveriges största avrostning?	24
Rörkenverksamheten	25
Bilorientering — ett sant vinternöje	25
Medlemslistan	26
Vi gratulerar	29
Hört och sett...	30
Äxändå	31

ÅRSMÄRKET

sitter här om du betalat
medlemsavgiften.
Om inte, kontakta kassören
(se nästa sida)

SEIT PÅ MÄSSAN. På årets hojmässa i slutet av januari försöker man alltid hitta något som sticker ut...

En av årets montrar var denna. Vi läser på skylten: **"Zlatans V-ROD MUSCLE #1.** V-ROD Muscle är årets stora nyhet i Harley-Davidsons muskel line up. Den flerfaldigt prisbelönta och titelvinnande fotbollsstjärnan var vid ett besök i Sverige i somras den första att beställa en V-ROD Muscle i Sverige. Zlatan som är känd för att gå sin egen väg både på och utanför fotbollsplanen tycker att *hojen är kaxig och har attityd*. Hoen på podiet är extrautrustad för att ännu mer spegla hans personlighet."

Man tar sig för pannan...

ÖSTRA AROS MOTORCYKELKLUBB

STÅNGBY 1 755 94 UPPSALA TEL 018-31 71 11

Medlemsavgifter 2009

NY MEDLEM?

Medlemsavgiften sätts enklast in på klubbens pg 2 49 39-1. Lämna uppgift om namn, adress, postnr och postadress, personnummer (åtminstone de 6 första siffrorna), telefon hem/mobil, mailadress och hojmärke/modell.

Östra Aros avgifter är följande:

MC-ägare	180:-
MC-ägare under 26 år	130:-
Support	130:-
Familjemedlemskap	280:-

REDAN MEDLEM?

Medlemsavgiften sätts enklast in på klubbens pg 2 49 39-1. Ange ditt medlemsnummer! Betala *inte* in eventuell SMC-avgift till klubben. Den betalar du direkt till SMC.

SMC-MEDLEMSSKAP

SMC-medlemsskap hanteras numera separerat från klubben, men gå gärna med i SMC och hänvisa till att du är betalande medlem i Östra Aros MCK (klubb nr 006).

Avgiften till SMC är: Enskild 300:-, Familj 400:- och Ungdom 225:-. Summan sätter du in direkt på SMC riks pg 64 68 06-0.

FRÅGOR

Om du undrar över något när det gäller olika medlemsavgifter, ta kontakt med kassören.

KÅKENS ÖPPETTIDER

Klubbkåken är öppen på söndagar och onsdagar från kl 19.00. Aktuell information om klubbens aktiviteter finns i kalendern på www.oamck.se. Du kan också ringa KNUTTE, vår egen telefonsvarare på 018-31 71 11.

Du är alltid välkommen med egna idéer och aktiviteter för att förgylla klubbgemenskapen.

EGNA NYCKLAR TILL KÅKEN

Kan du skaffa genom att kontakta kåkansvarig på tel 018-25 92 31 eller 070-543 25 71.

1994 - 2009

1994 - 2009

www.nybrons.se

Vi fyllde 40!

Att Östra Aros är en klubb som funnits länge är vi medvetna om. Därför var det roligt att fira av 40-årsjubileumet förra året med både en stor sommarfest och ett tårtkalas på själva födelsedagen den 3: september. Vi låter redaktörens bilder tala för sig själva.

Värdet av ballonger kan inte underskattas för att skapa en festlig stämning, menade Mats Hjelm.

Andreas Brodin och Stefan Wester visade var skåpet skulle stå när de kröp i sina gamla skinnstall från sjuttioalet. Några djupa andretag, bara.. eller? Daniela Wester höll med: vilka smidiga killar!

Mats Hjelm och Örjan Brodin pratade med Mikael "Fransson" Strömberg.

Klurig tipspromenad. Inga problem för Björn Andersson, Jannicka Berggren, Anders Hjelm, Sören Söderberg och Tomas Hjelm.

Lennart Högström och Gunnar Karlsson filosoferade i väntan på köttet.

Helgrillade lamm. Med inhyrd kock från Sigtuna.

Lennart Högström, Sören Söderberg, Anders Wahlström, Roger Söderbom och Anders Forsman snackar gamla minnen från 40 år på vägarna – många tillsammans.

Till höger: Andreas Brodin demonstrerar en kul pryl, som faktiskt har suttit på Roger Söderboms skalle åkandes BMW K1200R i kortegen till Uppsala Slott vid SMC:s Riksmöte 2005.

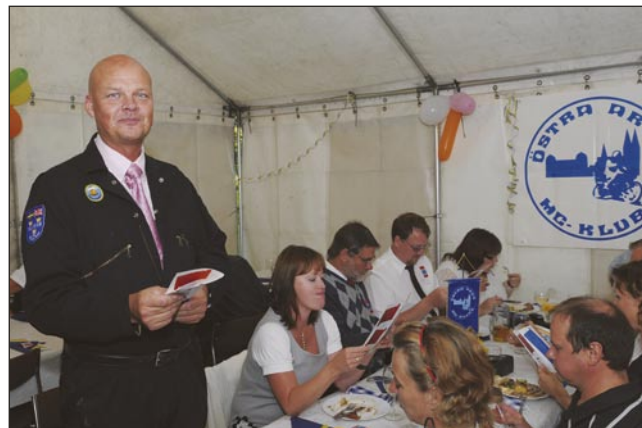

Ola Lindberg tog väl hand om Seija Wällensjö.

Härliga tillbehör till köttet tyckte Åsa Honkamäki Sparf och Kristina Holmberg.

Toastmaster var Mikael "Fransson" Strömberg, iförd en gammal fin lek- och mekoverall. Och matchande rosa slips.

Björn Andersson laddar upp. Han kör Harley-Davidson numera om någon skulle undra.

Lennart Högström och Siri Tasnadi plockar vinstlotterna från Nina Janssons ring.

Göran Gullberg, Jannicka Bergström och Anders Wahlström har roligt i väntan på ombudningen.

När stämningen är på topp behöver man inte sitta så himla högt, tyckte Ola Lindberg. Möjligen hade den regnmättade gräsmattan ha något med det hela att göra.

Anders Thelin med sambo hälsar på Monica Sundman som kommit ända från Sundsvall på sin Guldvinge. Eller åtminstone tittade in och fikade hos oss på vägen.

Kjell Karlsson grattar Roger Söderbom till att han återfått sin BMW från 1953. Bo Lundgren, Sigge Lindh, Lennart Sivertsson och Örjan Brodin är inte mindre imponerade av den dammiga hojen...

Skön partystämning på gården med riktigt fet solnedgång till kaffet. Trots att vi bor i Sverige!

Och grannbonden stod för "musiken" med sin New Holland TX65:a. Hela kvällen...

Nattsudd!!!!

Tårtkalas 3/9

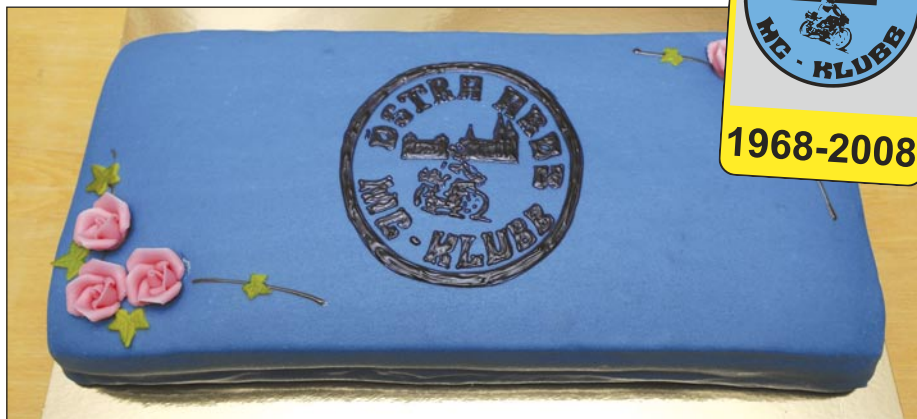
40 ÅR PÅ HOJ!

1968-2008

Ett härligt gäng med killar som varit med riktigt länge. Leif Sternesjö, Anders Forsman, Roger Söderbom, Torbjörn Andersson, Thomas Högberg, Ville Svensson och Torbjörn Johansson.

En halv kvadratmeter stor var den specialtillverkade tårtan på klubbens födelsedag. Loggan var för en gångs skull inte fel logga, utan den nya loggan. Om det nu är rätt en dag som denna??

Mingel på gården. Bakom Daniela Wester ser vi Björn Anderssons rygg, Andreas Brodin, Stefan Wester, Mats Melin, Lena Melin och ryggen på Roger Söderbom.

Hojvimmel. Den här synen vill vi se oftare på gården vid Kåken!

Thomas Högberg kom på hoj. Givetvis på sin nyputsade Laverda 500.

I arkivet finns även ett antal meter super-8-film som Bo Lundgren konverterat till modernare format. Leif Sternesjö, Ville Svensson och Torbjörn Johansson njuter av minnena. Var det bättre förr???

Som två av klubbens grundare för 40 år sedan fick Roger Söderbom och Anders Forsman givetvis äran att börja på tårtan.

Björn Andersson beundrar patinan på Torbjörn Johanssons gamla BMW R100. Thomas Högberg Ville Svensson och Torbjörn själv håller med.

Obligatorisk bildvisning från förr. Anders Wester minns den härliga situationen, medan Andreas Brodin, Mats Hjelm, Sigge Lindh och Daniela Wester håller med.

Höstmörkret började lägga sig över Kåken, men ännu pratades det minnen ännu några timmar innan vi rullade hem i natten. Vi får önska klubben lycka till och många fler födelsedagar framöver!

C86 återvändande till Roger!

Ovan: Vid klubbens 40-årskalas år 2008.
Till höger: Vid färjeterminalen i Immingham
i England tillsammans med Ragnar Johansson,
S-O Hars & damer, juni 1969.
Nedan: Vid Uppsala slott oktober 1968.

VID KLUBBENS 40-ÅRSKALAS rullades en överraskning fram på nattkröken. En äldre herre hade haft en gammal BMW stående i vägen på sin loge, och barnbarnen var inte intresserade att ta hand om den. Frågan gick vidare till Östra Aros, och efter en rundringning bland äldre medlemmar kom vi fram till att det var en av klubbens grundares, Roger Söderboms, första tunga hoj! På festen överlämnades den till Roger som stod för kvällens mest tappade haka!

Roger berättar att hojen är i hyfsat skick för att få fart på igen, men att det kan möjligen bli jakt på några reservdelar om är svårfunna. Det blir ingen renovering till nyskick, däremot är ambitionen ett körbart veteranskick. Vi

får väl se när den kommer ut och besöker oss vid Kåken igen!

ROGER BERÄTTAR: BMW:n är en R67/2 årsmodell 53. Den har 28 friska hästar på sina 600 kubik. Jag köpte den i maj 67 (mitt första "tunghojär" och ägde den till hösten 69 (då hade jag beställt en ny R75/5, den helt nya 750-kubikaren).

Augusti 67 åkte jag på semester till Norge via släktingar i Jämtland, men körde omkull (med en hjälmlös passagerare bakpå) på en grusväg där. Det blev ingen Norgeresa det året. Hojen kom hem med bussgods och reparerades...

Jag har letat efter bilder av mig och hojen från den tiden, men hittar ingen. Kanske eftersom det oftast var jag som var fotograf...

Foto: Björn Tingström & Roger Söderbom

Pulkaracet återuppstod efter lång vintervila

THROTTLE TWISTERS MC har under många år arrangerat ett pulkarace, med hembyggda fartvidunder. Tävlingen har varit gått mot andra klubbar i Uppsalaregionen. Det prestigeladdade och åtråvärda vandringspriset är ett toalettlock.

Racet har gått av stapeln lite sporadiskt de senaste åren, det senaste var 2006.

Hur som helst så fick vi en vit vinter i år, så TT fixade ett race i Sunnerstabacken den 7:e februari 2009, de ville väl ha tillbaka priset som har hängt i kåken sedan 1987. Östra Aros ställde upp med två ekipage och TT med ett, tyvärr kom det inte flera. Gunnar Karlsson kom med samma ekipage som han hade redan 1987, och jag kom med en skapelse som blev till 2006, 4 timmar innan start. TT hade slickat sina sår sedan förra gången när de blev förbiåkta varje heat.

TILL DETTA ÅR hade TT byggt en likadan skapelse som Gunnar har. Men tji fick dom, Gunnar var imponerade, han körde skjortan av dem, vann alla sina heat och tog hem det åtråvärda priset till klubbkåken igen.

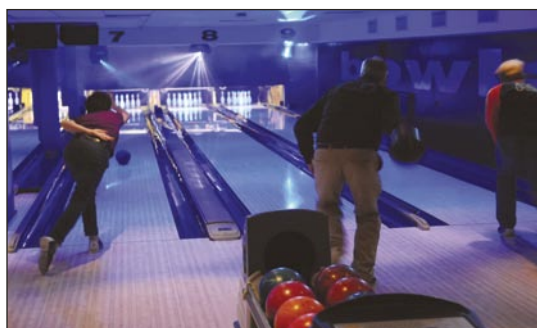
Min egen skapelse gick ganska bra, hade

banan bara varit lite längre och planare hade jag säkert vunnit något heat. Istället fick jag ont i axeln och ett nytt toalettlock för bästa vurpa. Bättre lycka nästa gång, TT!

Rapport och bästa vurpa: Peter Appellqvist

Kul med klubben

OKTOBERFEST FIRADES I KLUBBKÅKEN som vanligt. Per Boman och Jan Karsson hade kokat ihop en härlig gulasch med äkta hemgjorda knödel. Kristina Karlsson låter sig väl smaka. Janne Lindberg sålde lotter med hemliga vinster, och Sören Söderberg valde ett rygg(?) skydd... Stämningen på topp!

NÄR HOJARNÄ STÅR PARKERADE måste man ju hitta på andra aktiviteter. Varför inte en omgång bowling i glada vänners lag. Mats Hjelm stöttar förra årets vinnare Anki, som tyvärr inte hade toppat formen lika bra i år. Till höger om dem ser vi Lena Borg som också kämpade tappert. Anders Hellman blev årets vinnare, han hade koll på både klot och kägglor. Lennart Sivertsson hade bara koll på Hellman, det fick nog räcka. After-bowl hölls på Terrassen.

Samtliga bilder: Björn Tingström

DEN AUTOMOBILHISTORISKA FORDONSMARKNADEN hölls detta år utan hällregn, och Östra Aros höll som vanligt kaffeservering. Mackor breddes i stora lass av bland annat Camilla Dawson, som i år hade med sig lille sonen som ivrig påhejare. Jan Karlsson provade med kräsen min.

Touring i Pyrennéerna

Den bästa vägen mellan två platser bildar sällan ett rakt streck. Det bästa sättet att följa en gräns är inte alltid att hålla sig på samma sida. Det kan till och med vara bättre att försöka korsa gränsen så många gånger som möjligt. Det bevisade vi under en resa i de Pyreneiska alperna våren 2008, där – helt enligt klyschan – resan var målet.

DAG 1, SÖN 27/4. Hemma var det vår. Vi hade knappt tagit fram hojarna, än mindre hunnit lägga många mil bakom oss. Nu möttes vi på Barcelonas flygplats av Mike, en trevlig skotte som de tio senaste hyrt ut hojar till hugade turister med höga krav. Vi hade hittat hans websida med hjälp av tips från andra hojåkare, och det visade sig vara ett bra val. Kunskap, kvalitet och ett stort hojintresse som märktes lång väg. Hojarna var dessutom välhållna – det fanns allt från BMW till Ducati att välja på. Vi hade valt varsin BMW GS650.

I kontraktet ingick ett ryggsäcksliknande packväske-kit. Döm om vår förvåning när vi utan vidare fick ner vår packning i packväskorna utan vidare. Hojen hade också en fiffig finess, den har inte en normal tank, utan ett stort förvaringsfack med en lätt-att-ta-med-sig väska med kartfordral och allt. Riktigt lämpligt, eftersom vi på så sätt slapp en klumpig tankväska för att lösa navigeringen.

VI HADE EN SKÖN försommardag med 20 graders värme. Vi följde vägen längs kusten "Costa Brava" norrut i det sköna vädret och såg människor bada i havet, promenera i shorts och badtofflor och leva ett helt annat liv än det vi nyss lämnade hemma i Uppsala. Underbart!

Det var ort efter ort med hotell mot havet och ganska mycket trafik när det var söndag. Massor av rondeller och trafikljus och många skyltar om hastighetsbegränsning. Jag låg före Erik och fick plötsligt se en polisbil i

backspegeln. Hoppsan, bäst att skärpa sig. Men vad var rätt hastighet? De små spanska bilarna körde precis hur fort som helst. Före varje rondell stod det en 50-skylt, så jag gissade på 50. Efter sex rondeller hade vi en lång kö efter oss. Då blev jag invinkad. Jag vet fortfarande inte vad vi gjorde för fel, men polisen, som bara talade spanska, gjorde fullständigt klart för mig att jag körde FÖR SAKTA!! Så kan det gå.

När det gäller hastighetsanpassningen så var det massor av skyltar om hastighetsbegränsningar och varning för radarkontroller, men vi såg inte en enda kontroll på vår 220 mil långa väg. Efter några dagar infann sig lugnet och vi gjorde vår egen tolkning: Man visar en *lämplig hastighet*, och ifall det står en 30-skylt på en väg i bergen, är det smart att bromsa in och kolla varför.

Dagens bästa stund, lunchen på hög höjd.

Vi följde kusten, och efter någon timme glesnade byarna, bergen växte och vägen började slingra sig på riktigt. Små stim av söndagsåkande sporthojar vrålade förbi oss i hiskliga hastigheter, medan vi fortfarande var väldigt ringrostiga efter vintern. Det tog flera dagar innan vi äntligen vågade lägga ner hårt i kurvorna, gasa oss friskt uppför passen och verkligen njuta av körningen. Men nerför hårnålarerna var det alltid lite läskigt. Särskilt när det var många hundra meters stup och löjligt

små vägräcken.

Första natten stannade vi i Roses, en vårsömnig badort där vi bokat ett hotell via internet. Vår hyrda gps gav oss adressen direkt. Parkering i garage ingick och vi packade snabbt upp på rummet. En grym solnedgång välkomnade oss, även om vinden från Medelhavet var vårfrisk och säkert inte mer än tio grader. Den första ölen med havsutsikt var gudomligt. Vi var på väg!

DAG 2, MÅN 28/4. Vi vaknade nästa morgon – fortfarande i Spanien – och siktade mot det riktiga äventyret. Planen var att göra den första attacken mot själva Pyrennéerna från den franska sidan, så vi följde kusten ännu en bit norrut. Runt udden där vi bott var en rolig inledning med några riktigt smala och krokiga vägar fram till Port de la Selva innan vi transporterade oss norrut mot franska gränsen.

Någon gång i historien har länderna Frankrike och Spanien skapat sin gräns, och vi förstod ganska snabbt hur. Bergskedjan Pyrennéerna är den naturliga barriär som finns, och därför blev en helt självklar skiljelinje mellan länderna. Om man tittar på en karta så går gränsen mitt i bergsmassivet nästan hela vägen över till Atlanten. Det var alltså inte konstigt att vi fick vår första gränspassage flera hundra meter upp på ett berg med vidunderlig utsikt över havet. Man kan tänka sig vilka utmaningar alla vägarbeten, och senare tunnelbyggen, varit för att skapa kontakt mellan länderna.

PÅ DEN FRANSKA SIDAN möttes vi av vingårdar och skönt blommande äppelträd. Ett flackt landskap som kändes bördigt och välmående. Byn Ceret hade också en spännande stenbro från 1300-talet som vi förstas stannade för att fotografera. Men vi hade annat i sikte! I fjärran tornade sig en blå vägg upp sig: Själva bergen. Vi siktade mot Prats-de-Mollo. Vägen

blev smalare, trafiken glesnade, byarna kom allt mer sällan. Vi började känna vad vi sökt. Ganska precis 24 timmar efter att vi landat satt vi vid det första passet och delade vår första matsäck med utsikt över ett fantastiskt landskap. Klarblå himmel och en svag vind på 1500 meters höjd gjorde luften frisk och klar. Oj, vilken känsla.

Kyrkan i Arties låg mer än lovligt vackert.

Vi hade gjort en av våra första planeringsmissar: Vi körde upp i bergen utan att ha tankat. Det visade sig att det fanns många anledningar till att tänka på detta. Det är glesbefolkat; det finns väldigt få mackar just därför; vissa mackar vägrar ta våra kontokort, eller också kan de helt enkelt ha stängt! Nattöppna kontopumpar saknas helt. Första tankningen hade gett oss 250 km på 10 liter. Mycket bra siffror, som visade sig gälla under hela resan, oavsett vår körstil.

Vi fick uppleva kor på vägen och en svag dimma som drog över toppen på passet, men sådant slapp vi resten av resan. På den spanska sidan av bergskammen var det sommarvärme och gröna dalar. Otroligt vackert och ännu inte så alpint. Mer som foton från Österrike där man förväntar sig Edelweiss och kor med stor bjällra.

VID FEMTIDEN hade vi nått staden Ripoll. Vi var taggade att köra vidare. En fika på torget och ännu ett bergspass före natten blev beslutet. I efterhand lite galet, för snart började det duggregna. Regnställ på, passet väntade. En timme och fyra mil senare var vi ännu inte vid toppen och regnet vräkte ner. Vi stannade vid vägkanten och gjorde en överläggning. Skall vi vända? Nej, vi biter ihop!

500 meter senare svänger vi runt en skarp kurva. Ett antal vägskyltar pekar mot olika

skidområden och ett gigantiskt fyrstjärnigt hotell tornar upp sig. Jag ser ett skärmtak framför porten till det tomma hotellet och kör rakaste vägen dit. Erik följer direkt efter. Oj, vad skönt! Vilken skänk från ovan. Efter tio minuter har värmen börjat återkomma i kroppen och tankarna samlas igen: hur gör vi nu? Det är minst fyra mil hårnålar ner, och allt verkar stängt. Någon av oss tittar in genom den svarta glasfasaden till hotellet – det sitter faktiskt någon i receptionen! Vi går in och frågar. Jovisst, kan ni tänka er ett rum med frukost för 75 Euro? Det tog ungefär en tiondels sekund att ropa ett samstämt JA.

KÄNSLAN VAR HELT BISARR. Vi var helt ensamma med hundra rum och långa korridorer med skum belysning som flackade så där extra mystiskt. Om ni har sett filmen "The Shining" förstår ni... **REDRUM, REDRUM...** Vi krängde av oss våra sjöblöta kläder, fick en varm dusch och såg regnet dra bort över dalen. Utsikten från sjätte våningen mot skidbackarna var ensam värt större delen av rumspriset.

Vi var välkomna ner till restauranten vid 20:00 (normal middagstid här nere), och en kypare visade oss till ett bord med utsikt över berget. Vi valde snabbt dagens meny med den godaste mat och dryck man kunde tänka sig efter dagens pärs. Laxsallad och tysk weissbeer. Tournedos med gorgonzola och spansk rödvin. Och på toppen, dubbla bitar sacher-tårta till kaffet! Helt galet. Det var dessa kvällar med avkoppling och underbar mat och dryck som gav hela resan sin själ. Själva återbetalningen till kroppen efter att ha plågats i tio timmar på en motorcykel.

Härlig middag med utsikt över hela skidområdet.

DAG 3, TIS 29/4. Det var frost på de få bilarna utanför hotellet på morgonen. Men regnet

hade ersatts med sol och härlig utsikt! Vi rullade ner förbi El Molina, som kommer att ha snowboard-VM 2011, riktigt fina skidområden alltså. Men inte en människa. Säsongen var slut, och det mesta av snön hade smält bort. Vägen var en av de vackraste på hela resan och följde en flod ner till dalen och den gamla staden Puigcerda som ligger och trängs på en kulle med utsikt över landskapet.

Nu vände vi mot nya mål. Vi skulle mot Andorra, och valde att attackera norrifrån, alltså från bergen. Självklart tog vi inte tunneln upp, utan körde över bergspasset vid Col de Puymorens. Helt folktomt och en jättefin, slingrande väg upp. På toppen ligger ett skidområde som var helt stängt trots fullt snötäcke. Man blev rejält sugen på att ägna sig åt skidåkning istället. Vi kastade några snöbollar och rullade sedan försiktigt ner på den väldigt branta baksidan.

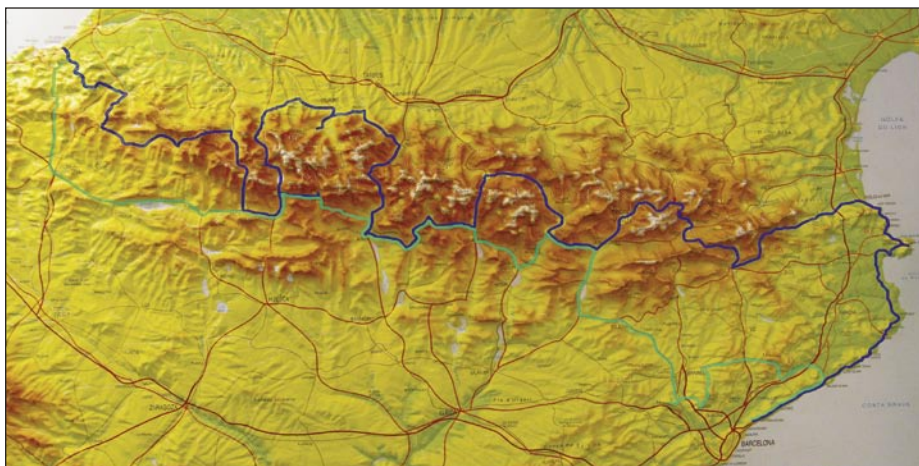

Andorra de la Vielha. En märklig plats.

Vi mötte civilisationen vid gränsen och passet Port d'Envalira på 2408 meter. Proppfullt av höga hotell, skidbackar och en massa bensinmackar! Vi hade nått frihandels-eldoradoet Andorra. Solen stekte, men när vi stannat bland snödrivorna för att tanka såg vi att det bara var 3 grader varmt. Hela vägen ner emot staden Andorra la Vella var otroligt vacker och kantades av hotell, skidliftar, fler bensinmackar och alkoholförsäljning. I staden var det drygt 20 grader igen och ett fullständigt gytter av banker, taxfree-butiker och shopping, shopping, shopping.

Vi klämde vår matsäck på en parkbänk, investerade i en liter välkänd, skotsk whisky för ca 40 SEK och lämnade sedan denna civilisationens avart. Men det var kul att ha varit där. Trafiken söderut vid fyratiden var ett kaos, och vi fastnade i ett gytter av osande små dieselbilar – i ett land där avgasrening och snålkörning är totalt okända begrepp. Vägen var för smal för att köra om, men någon timme senare nådde vi La Seu d'Urgell. Vid Adrall svängde vi västerut mot nya mål. Dvs tillbaka upp i bergen!

NU HADE VI KÖRT plattland så det räckte. När det började gå uppför igen växte hornen och vi fick plötsligt en vision av hur själva körningen skulle gå till. Vägen var helt öde, sikten i kurvorna perfekt och jag föreslog att "nu gasar vi som på Rörken" (gokartbanan utanför Uppsala). Vi hängde brutalt i serpentinkurvorna och körde så fort vi bara vågade och det var grymt roligt. Äntligen var avrostningen klar, vi var ett med hojarna och körningen fungerade. Helt underbart. Vi

Pyrennéerna är värda en omväg! Vi körde blå väg västerut och grön väg tillbaka. Det blev 220 mil.

avslutade dagen med att passera passet Puerto de la Bonaigua på drygt 2000 meter med massor av skidliftar, och hittade ett lågbudget-pensionat i byn Arties på vägen ner: Casa Beny – det blev direkt omdöpt till "Bennys hus". Dagen summerades med en promenad genom byn och ännu en rejäl middag.

DAG 4, ONS 30/4. Valborg! Vi vaknade och kände att vi var på hög höjd. Termometern hade stannat på +3, och vi klädde på oss allt vi ägde. Frukost i baren en trappa ner tillsammans med lokala pistvakter som rökte och drack kaffe eller vin till frukostmackorna. Alla anläggningar var öde och stängda, nu skulle säkert årets reparationer ta vid.

Vi körde ner till Vielha där vi för en gångs skull tog tunneln söderut. Någonstans skulle Pyreneernas högsta topp på lite mer än 3400 meter synas, men vi såg bara en tankbil som nyligen halkat rätt igenom stälrådet och hamnat med nosen före 20 meter ner i ravin. Ajajaj. Bäst att vara försiktig i morgonkylan. Ett böljande och vackert landskap förde oss ner i dalarna och ett varmare klimat på den spanska sidan under dagen. På många ställen låg grupper av stora örnar och svävade i uppvindarna – magnifikt.

Om vi skall peka på en enda vägsträcka som var värt resan så var det N-260 från Castejón de Sos till Morillo de Liena. Kanske bara två mil, men i en djup ravin och vägen var inhuggen i bergskanten några tiotal meter över floden. Otroligt vackert och spännande.

När vägarna ser ut så här är det svårt att inte trivas. Från favoritsträckan på N-260.

VID STADEN AINSA besökte vi en antik borg. Staden låg strategiskt på en liten platta mitt på slätten. Man kan ana det utmärkta läget för att försvara sig just där. Sommarvärmen var behaglig, och ännu fler örnar svävade i landskapet.

Vi tog norrut mot bergen igen. Jag försökte fota Erik när han körde i en vacker dalgång, men han fick plötsligt väldigt bråttom och försvann i fjärran. Jag var trött och behövde vila, så efter ett tag stannade jag på en fin rastplats vid en flod. Erik tittade så småningom i backspiegeln och undrade vart jag tagit vägen, så han kom tillbaka några minuter senare – tätt följd av två mc-poliser! Han hade vänt utan

att tänka sig för, och det var spärmlinje. De spanska poliserna nöjde sig med någon typ av teckenspråk som betydde "skärpning", och vi spelade väldigt ångerfulla. Och smygfotade poliserna. Aldrig lär man sig...

Den fina dalen passerar byn Bielsa och slutar i ännu en rejäl tunnel med kraftig stigning. Sommarvärmen när vi körde in i tunneln hade nu bytts mot kraftig kyla där tunneln slutade över trädgränsen. Bistert och kallt, men också kul med lite omväxling. Vägarna var i princip alltid fina eftersom det är många skidområden i bergen med tät trafik hela vintern. På några ställen råkade vi ut för milslånga vägarbete, som man gör efter säsongen, men annars såg vi till exempel inte ett enda farligt tjälskott på hela resan.

VI VAR PÅ FRANSKA sidan igen, och började se skyltar om Tour de France. Vi var på anrik mark och tänkte följa sträckorna över några av passen. Det första vid Col de Aspin (1489) var vackert, men inte speciellt väl underhållet för cyklister. Det hindrade ändå inte att touren körde där två månader senare.

Vi siktade mot passet Col de Tourmalet (2115), en riktigt högalpin sträcka. Vägen upp var smal och väldigt slingrande, gick mellan husväggarna på små byar och var bitvis ganska öde. Plötsligt kom vi upp till en stor skidort som heter La Mongie. Det började skymma, ett lätt snöfall gjorde sig påmint, och vägen slutade plötsligt på en lerig parkering vid ett hotell! Vi fattade ingenting, och vände tillbaka genom den ödelagda byn och undrade om vi missat något avtag. Det hade vi inte, så vi försökte på nytt. Då såg vi en snövall och en liten oansenlig skylt "ROUTE BARREE". Vägen var inte öppen för säsongen! Vi visste att det kunde vara möjligt, men vi hade inte sett någon förvarning på väg upp. Det var bara att vända.

Vi försökte hitta boende på väg ner, men det var omöjligt. Var inte pensionaten stängda, så fanns det ingen restaurant öppen i närheten. Vi hade regnkläderna på oss, och på det femte stället orkade Erik inte ens ta av sig hjälmen när han var inne och frågade. Han höll på att skrämman livet ur en gammal tant i receptionen, som trodde hon såg en utomjording. Hon bara stod och hyperventilerade, så Erik fick ge upp ännu en gång.

När vi kommit till den lilla franska staden Bagnères de Bigorre hade vi i alla fall tur. Hotell Angleterre (hotell England – i Frankrike!) hade billiga rum vid torget mitt i

byn. Vi hade haft en tung dag, och trots att vi missade middagen på g så den sena timmen var det en höjdpunkt som avslutades med en baguette och några goda öl på ett fik.

DAG 5, TORS 1/5. Kanonväder mötte oss på morgonen den första maj. Det är helgdag även i Frankrike, och alla var ute och cyklade. Unga, gamla, gäng eller ensamma, alla på racercyklar med bockstyre. Och på galet branta vägar för cykling.

Vi stannade ibland och tittade på utsikten, då blev vi omcyklade. När vi kom till toppen stod bilar där och väntade – troligen för att skjutsa cyklisterna ner till dalen igen i väntan på nästa bergsbestigning. Om vi tyckte det kändes riskabelt att köra fort utför undrar man hur det var för cyklisterna. Racercyklar har fortfarande bara fälgbromsar som verkar totalt livsfarliga. På kartan är det markerat 9-13% lutning på många sträckor, så det är väl i klass med Carolinabacken i Uppsala. Flera mil i sträck.

"Vägen avstängd" – också en del av äventyret.

Vi försökte komma tillbaka till Tour de France vid passet Col de Soulor (1474). Även detta var stängt, men denna gång var det skyltat i förväg. Vi konsulterade kartorna och lyckades hitta en otroligt vacker genväg. Rena slingerbulten i Sound-of-music-landskapet. Vi lunchfikade bland nyutsagna orkidéer. Väl på andra sidan dalen steg vi mot snöiga Col du Pourtalet (1794) där vi trängdes med massor av helgfirare som vandrade, åkte skidor trots stängda liftar, fikade och – givetvis – cyklade.

I EN GUIDEBOK hade vi läst om Torla, en by som ligger inbäddad bland bergen, och vi gjorde en avstickare dit. Lite trafik, många motorcyklar, och en härlig fullfartsväg som slingrade upp och ner på bergssidorna. Byn Torla är ett utflyktsmål för många helgfirare och bergsvandrare, och väl värd att besöka. Vi promenerade runt i byn, tog en fika och vände sedan

Torla. Vilken underbar plats!

åter till huvudvägen. Ingen tid för försränning idag!

Det blev sedan lite sträckkörning, först ner på spanska sidan och sedan upp igen för att komma tillbaka upp emot bergen. Förbi plattlandet vid Jaca och fram till Canfranc-Estacion vid gränsen, som vi hade siktat in oss på. Här hittade vi en pension till ett bra pris, och efter klädbyte fann vi *sevärdheten*: den gigantiska tågstationen från sekelskiftet i svulstig jugendstil. Tyvärr hade de lokala byggnadsvårdarna klätt det 100 meter långa huset i plast inför en stor renovering, så man kunde bara ana de riktiga vibbarna. Däremot fanns det gott om patinerat tågskrot och annat som satte fantasin i spinn. Jag spanade medan Erik tog en öl... En härlig upplevelse, och väldigt annorlunda. Middagen på entrecôte (Erik) respektive kanin (jag) på en lokal sylta var en skön avslutning på dagen.

Någon av oss är intresserad av gammalt skrot...

DAG 6, FRE 2/5. Ännu en morgon med rykande andedräkt. Idag var det dags för den sista dagen i högalpin miljö på väg mot havet. Vi valde bort tunneln norrut in i Frankrike, och körde istället över passet vid Col du Somport (1650). Spännande och stenigt, men mycket branta vägar. Ingen som helst trafik och precis i vår smak. Efter detta blev det allt varmare, som mest 28 grader, och landskapet mer omväxlande ju längre västerut vi kom.

Vi hade en tanke när vi planerade resan, och det var att börja vid Medelhavet, komma fram till Atlanten, och sedan åka tillbaka igen. Vi nådde havet vid St-Juan-de-Luz söder om Biarritz vid sjutiden på kvällen. Trots många försök hittade vi inget hotell som kunde erbjuda rum. Vi fick meditera på standpromenaden i tio minuter, och sedan köra tillbaka in i landet några mil för att hitta bodende.

DAG 7, LÖR 3/5. Nu var det så dags att vända åter mot Barcelona, och vi hade några dagar på oss. Vi jagade småvägar och navigerade oss fram efter våra kartor. Det var sommarvärme och väldigt gles trafik. Vi kom fram till den stora staden Pamplona, där vi skulle försöka hitta österut, men misslyckades kapitalt med att följa vägskyltarna. Vår gps ledde in oss rätt i staden, och vi fastnade vid ett staket där vi såg motorvägen bakom husen. Typiskt. Ännu några felnavigeringar och en magnifik romersk akvedukt senare hittade vi ändå ut på huvudvägen igen.

Nu kunde vi köra mer avkopplat. Vi hade kunnat köra raka vägen hem, men vi hade gott om tid. Så istället passade vi på att återse några favoriter. Efter Jaca körde vi tillbaka till

Torla och de härliga vägarna där. Sedan gav vi oss ut på riktig safari i Valle de Ordesa. Vägen blev smalare och smalare, men ändå trafikerad med helgturister. Asfalten tog slut, och vi fick till och med följa en skock med kor som skulle fösas framåt just denna väg. Intressant. Hojarna funkade bra, trots den dåliga vägen.

"Trekking" med tillbehör i Valle de Ordesa.

Vi återsåg asfaltvägar och någorlunda horisontell mark i Escalona. Första huset var ett nästan färdigbyggt hotell, och det tog vi! Det var bröllopsfest på bottenplanet, så vi fick äta hos grannen. Vi hittade dagens meny och försökte fråga den unga tjejen på engelska var det var som serverades. Hon gick in i köket och kom tillbaka med ett block i handen där hon skrev "COW". Jaha, det tog vi...

DAG 8, SÖN 4/5. Vi njöt nu i fulla drag av att det var fint väder, gott om tid och vi kände igen oss på vägarna. Vi återsåg vår favoritsträcka i ravinen mellan Morillo de Liena och Castejón de Sos, denna gång åt andra hållet. Därefter tog vi en ny väg som ledde över ett lägre pass, Puerto de Perves (gissa vad vi kallade det), där vi intog en underbar lunch med medhavd skinka, camembert och gäsleverpastej.

Våra nästa mål var de gamla städerna Solsona och Cordona, där det skulle finnas härliga medeltida stadskärnor och mycket kultur. Såväl, men inte ett enda öppet hotell! Det blev allt mörkare och sämre väder. När vi kommit till Cordona i duggregn och ännu inte hittat något var humöret ganska lågt. På en höjd mitt i byn låg ett gammalt kloster. Vi såg skylten "Parador", och bestämde oss för att åtminstone titta på utsikten. Erik hade ledsnat på att leta och gick in till den fyrstjärniga receptionen med regnkläderna på och frågade vad ett rum kostar. 195 Euro! Det går inte alls. Finns det inte något billigare i närheten? Nej, det är nog stängt överallt. Men ni kan få bed and breakfast här för 95... Vi förstod inte logiken, men tog det direkt. Allt ingick: resans maffigaste rum på fjärde våningen med utsikt över hela dalen, marmor i badrummet och alla andra bekvämligheter. Dessutom den största frukost vi någonsin sett. Vi åt ankbröst och drack goda öl i den gamla klostersalen på kvällen och njöt i fulla drag. Ett *parador* är en statligt finansierad ombyggnad av gamla kloster och palats, och detta var riktigt trevligt. Kanske inte seriös byggnadsvård, men härligt lyxig miljö med en väldigt speciell atmosfär.

DAG 9, MÅN 4/5. Vi hade siktat på att besöka klostret Montserrat den sista dagen, och nu var vi bara någon mil därifrån. Det visade sig

vara helt överskattat. Efter våra upplevelser i bergen var detta bara en stor turistfälla med femtio turibusssar, köer och allmänt rörigt. Men fin utsikt och en riktigt mäktig katedral på bergskanten.

Den sista dagens körning kändes som bonus, och vi hade egentligen inget mål. Det finns precis lika mycket små, härliga vägar på landsbygden som här i Sverige, och vi bara njöt. Det är stora områden avsatta till nationalparker, och således väldigt gles befolkad.

När det började mörkna hade vi fortfarande ingen aning om var vi skulle bo. Det var helt öde. Plötsligt ser vi en oansenlig skylt med en munk: *Pension S:t Bernat*. Vi hade tur. Det var en jättemysig anläggning inbäddad i grönska och med utsikt över hela dalen och eget kapell. *Specialitet: Bröllop*. Prisvärt, god mat och härlig vila efter den skumpiga och omväxlande dagen. Husets tre gigantiska S:t Bernards-hundar (vad annars) följde oss vart vi gick.

DAG 10, TIS 6/5. Efter den sedvanligt rejäla frukosten såg vi att det kommit en stor lastbil in på gården. Åtta splitter nya Aprilia-hojar stod uppradade och några medelålders män putsade på dem. Det skulle bli provkörning eftersom det var stor hojmässa i Barcelona! Vi gissade att två slitna svenskar inte var den rätta målgruppen, snarare spanska och franska återförsäljare som skulle övertygas. Men det kändes spännande att ha hittat vägar som valts ut för sådana äventyr.

Vår sista tur i Spanien gick några mil ner till medelhavskusten som vi återsåg efter nio långa dagar i bergen. Vi slapp bli stoppade av polisen denna gång, och letade oss fram i helgtrafiken till Mikes garage. Nu kände vi faktiskt att vi hade njutit så det räckte.

På väg ner från paradoren i Cordona. Förstklassigt boende till humant pris om man har flyt.

Vi ägnade sista eftermiddagen och kvällen till att besöka Barcelona. Vi käkade tapas, tittade på roliga hus och en märklig park – Parc Guell – och bara tog det lugnt. Resan summerades till en stor succé och vi kände att vi var helnöjda med alla upplevelser. Det kändes bra att åka hem till Svedala igen. Och där hade ju hoj-säsongen just börjat!!

*Text & bilder: Björn Tingström
med stöd och sällskap av Erik Bergman*

Hör av er till oss om ni vill veta mer!

Ett stort tack till Björn och Lotta för rutten:

<http://www.geocities.com/bjornarnsand/>

Mikes hemsida: <http://www.motoespana.com/>

Kartor: Michelins 1:150.000. Gps är överskattat!

Åland — en blöt succé!

Årets första helgtouring, till Åland den 14–15 juni, blev en blandad upplevelse. Vädrgudarna var inte med oss, men hotellet i Eckerö serverade fotbolls-EM, och det kan ju vara nog så bra.

NÄR MAN SKALL på touring skall man starta tidigt! Detta var Andreas Brodins devis och rättessnöre för årets utlandstouring till Åland. Vid 6:45 stod 16 hojar med totalt 23 ivriga deltagare uppradade på Biltemas parkering, och prick 7:00 rullade vi österut. 7:01 började regnet...

Klubbens egen meteorolog, Bengt Friberg, var hoppfull och sken ikapp med solen strax före 7:00.

Vi trotsade vädrgudarna och tänkte att det snart skulle gå över, men i Edsbro kom vettet ikapp oss, och alla som ännu inte hade klivit i sina grodmansdräkter tog förnuftet till fånga. När vi anlände till Grisslehamn var det åtminstone uppehållsväder, och vi kom ombord i god ordning. Efter en förvirrad kö och trängsel i dyngsura hojkläder kom vi också fram till resans första sevärdhet: Smörgåsbordsbrunch! Livsandarna kom tillbaka, och det började kännas roligt igen.

Mätta och glada anlände vi så till Åland, och letade upp Eckerö hotell. Ett lite slitet 60-talsbygge, men med bra läge. Ett försök att styra denna koloss till gruppresa gjordes, och flera röstade högst för att bära in alla sakerna till rummen innan vi åkte vidare. Andra vägrade och tyckte att de låg bra där de låg packade på hojen, hermetiskt insluta i lager av vattentäta påsar.

NU VAR DET ÄNTLIGEN dags för touring. Vid 13:00 svängde vi ut från parkeringen, och 13:01 var regnet tillbaka igen!

Ålands vägar är lite speciella. Det finns fem huvudvägar, som alla utgår från Mariehamn. Dessa något större vägar är som traditionella svenska 70-vägar. Sedan finns det ett litet, men lättfunnet, nät av mindre vägar som både rekommenderas och är bra mycket trevligare. Det är dock bra att ha en vettig karta och ögonen på helspänn. Ålänningar vet vart de ska, alltså är det inte så väldigt viktigt med fjärrskyltningen. De mindre vägarna har inte heller några vägnummer, så det är bara att gissa.

En annan egenhet är de åländska vägarbetena. När man skall lägga om en väg på

Åland verkar det som man inte nöjer sig med att fräsa upp asfalten och lägga på ett nytt lager. Nej, vägen grävs bort på en sträcka av flera kilometer, och hundratals ton med rosa grus sprids ut för att bilda den nya vägbanken. Så var det även i år. Den täta trafiken från Eckerö mot Mariehamn överraskades redan efter tio minuter av ett massivt vägarbete. Den flera rejält långa grusvägen blev spiken i kistan för dem som putsat hojen inför helgen.

Vädret var som sagt inget vidare. Andreas hade ett första stopp inlagt vid Stallhagens bryggeri vid Godby. Några bekanta ansikten i klubben hade valt att åka på "helgtouring" med ölsällskapet Gambrinus, just till detta lilla "världens enda Åländska bryggeri", som låg i en gammal lada mitt ute på landet. Vi fick se lokalerna och bryggeriet, men hade precis missat visningen, så vi fick nöja oss med att se tankarna och tänka smakerna – gissa varför Gambrinus åker buss?

Det fula vädret släppte dock inte greppet om oss, utan en snabb omröstning gav utslaget att vi tog första bästa väg tillbaka till hotellet, där både värme, middag och fotbolls-EM väntade.

SVERIGE SKULLE DENNA KVÄLL spöa Spanien, så vi hade beställt en tidig middag. Efter att vi belamrat våra rum med kläder på tork, och tagit dagens första medhavda, fick vi god och närande middag i restauranten. Några kom nybastade till bords, andra bara torrare och gladare, och stämningen ökade allt eftersom.

Matchen började på utsatt tid – svensk tid alltså (detta är ett ständigt problem på Åland, och gav hela tiden förvirrade svar på när saker skulle ske och hur lång tid det var kvar tills dess...). Det var tätt mellan de gula tröjorna, baren serverade öl och matchen rullade på. Tyvärr levererade inte svenskarna som förväntat, utan matchen förlorades med 1–2. Till och med inbitna anti-sportmäniskor som redaktören själv tittade med stort intresse,

och somnade bara till då och då i de sköna läderfåtöljerna. Kvällen fortsatte med trivsel och prat långt in på småtimmarna. Är man på touring så är man.

Morgonen såg ljus ut! En kraftig frukost gav styrkan tillbaka. Nu hade vi några timmar på oss till ett nytt försök. Jag tog täten och vi fick en riktigt skön liten runda på 4–5 mil på små vägar som slingrar sig i landskapet. Naturligtvis missade jag en av avfarterna (man vänder inte 16 hojar hur som helst, eller hur Andy?), och visst hittade vi Ålands andra stora vägarbete, med rosa grusbeläggning.

Andreas i täten efter besöket vid Stallhagen.

Men det blev en trevlig förmiddag i riktigt fint sommarväder.

Efter ännu ett divderande om hur lång det var kvar tills båten gick, och om vi hann fika före det, fick Uffe på berget vid Godby bjuda oss på kaffe med strålande utsikt. Ola klämde till med en hjortronstrut för 4.50€. Man får vara beredd på överraskningar när man är utomlands!

Söndagsfika hos "Uffe på berget".

Båten väntade på oss och ett femtiotal andra hojåkare som också valt Åland som helgöje. På hemresan var det (naturligtvis) åländskt smörgåsbord som gällde. Förvillande likt den åländska brunch vi provat dagen innan, men med ännu några sorters inlagd sill och härliga ryska piroger.

Det blev lite kaosartat när alla skulle tanka på svensk mark i Grisslehamn (bensinen på Åland kostade närmare 1.70€!!), men efter detta styrde vi kosan åter mot Uppsala. Under-

tecknad tog vägen mot Hallstavik, medan resten av gänget tog det södra spåret. Ett stort tack till Andy för en bra arrangemang. Väder är väder, och det gäller bara att ha bra kläder! Eller en varm bastu till hands.

Text & bild: Björn Tingström

ÅLANDSLÄNKAR:

Riktigt bra vägtips och översiktsskator att börja med: <http://www.visitaland.com/>

Vägen till Mohed ... "hemligt mål"??

KLOCKAN ÄR 05:14. Andy har kallat till "hemligt mål" och luften är TORR!

Packa cykeln, mata hustrun och iväg. Norrtull, Märsta, Knivsta, Mora stenar... och nästan framme, på Svistarakan, blir vi omkörda av en buss — det visade sig vara Ola!

Det är alltid roligt att se de numera bekanta nyllena, denna gång vid macken i Svista. Ett annorlunda inslag var att Brodins och Holmbergs saknade mc-kläder. När doktorn och kopplingen sa ifrån valde de att dela på fyra hjul under tak.

Till slut hade alla (utom "de fyra") lyckats få upp stödet som följdes av en vänstersväng. Härliga vägar. Bästa körningen på hela resan tycker jag. Efter Östervåla valdes en väg som såg bra ut på kartan. Det var heller inget fel på grusvägen men det är inte allas favorit. Janne och vi blev akterseglade. Efter några mil tog vi fram kartan för att hitta till Hedesunda där vi ringde sambandscentralen.

Samtalet i förkortad version:

- Andy, säger Elsie's man.
- Tjena, var är ni? säger jag.
- Hedesunda.
- Vi också.
- Var är de andra?
- Vilka andra?
- De andra i gänget?
- Va?
- Vi blev frånskilda!
- Ingen aning!

DET VISADE SIG att vi var före gruppen som åkte från oss. Nina ringde sambandscentralen hemifrån och undrade om Tomas hittat oss. Det visar sig att Tomas hade vänt och letat efter oss när ekipaget bakom honom inte sett att vi försvann i fjärran.

I grusvägslabyrinten har vi tagit olika vägar så Tomas hittade inte oss. (Vi fann inte Tomas heller.) Resten av ligan kom till Hedesunda en stund efter oss och Tomas kom långt senare med väldigt mörka ögon!

Tack Tomas för både din uppmärksamhet och ditt engagemang!

Andreas Ö nämner vid stoppet att han behöver tanka så snart som möjligt. Efter en del diskussioner om den ofrivilliga separationen gick färden vidare norrut mot okänt mål.

Det bidde ingen fika vid otroligt vackra Årunda camping utan det bidde lunch. En god lax senare var vi på väg igen. Milen lunkar på, denna gång med fast underlag. Plötsligt

stannade Andreas Ö vid en mack. Det är nog ganska lämpligt om man har runt en liter kvar i tanken. Vi är tre cyklar bakom honom som också stannade. Resten av gänget gled glatt vidare — för andra gången — nu var halva gänget akterseglat!

När täten upptäcker att vi saknas vänder några spejare men de lyckas inte hitta oss. Vi glider vidare på 272:an. Vid Sibö är det läge att kontakta sambandscentralen igen.

Ännu en förkortad version:

- Andy, säger Elsie's man.
- Tjena, var är ni?, säger jag.
- Skog, och ni?
- Sibö.
- Ok, vi står och väntar vid Texaco-macken i Skog. Åk bara rakt fram så ser ni oss på vänster sida efter Skog. Alla andra är här och väntar på er.
- Ok, mot Skog.

VÄL FRAMME VID PREEM står resten av ligan med glass och ser avspända ut...

Om du är i Skog är du nästan framme i Mohed. Så efter några mil var vi framme vid campingen, nästan samtidigt! Efter incheckning med mera så knatade jag iväg och tog en härlig simtur i Florsjön. Hustrun fungerade som handduksbärare, tränare, livvakt (det var väldigt långgrunt som tur var) och ormspejare... Alla utom Lennart tyckte att de såg isflak i spa't så de höll sig till något kallt i handen i stället. Tunn (isar)!

Andy har hittat en riktig pärla! Mohed är jättefint!

Efter att Anki som vanlig vunnit en fänig tävling med något runt som skall knuffas iväg till ett bra ställe (grattis Anki!) så var det mera

öl. Efter lite mera öl så var det mat. De hade en speciell rätt! En fisktallrik utan fisk! Jättegott!

Efter mera öl aktiveras ett fenomen som lockar förmågor av olika kvalitet att hålla i en mikrofon hos Patrik som skötte spakarna till musikanläggningen. Det blandas låtar och kortare (och längre) visiter framme hos Patrik med varierande resultat. Roligt var det! Ibland i alla fall!

Om det är för att omgivningen blivit äldre vet jag inte men den (inkl undertecknad) återvände till logementet innan solen gick upp! (Sånt händer inte förr i tiden.)

RESELEDAREN VAR UPPE TIDIGT så när vi andra kom nedför ledstängen var frukosten klar. Efter att Kjelle hjälpt mig att se genom visiret och Andy haft ett kort teoripass (om hur man kör i kolonn) så fälldes stöden upp igen för färd söderut.

Ett stopp i Gysinge kan rekommenderas om du har gott om tid. Det tog en och en halv evighet innan vi fick den mat vi beställt men det var det (i duggregnet) nästan värt.

Vägen från Gysinge bjöd på en intressant överraskning: *Bro = avstängd*. Otroligt avstängd för "de fyra" i plåtlådan men vår mycket kreativa frontman såg en lucka och så var bron öppen. Det vill säga, den var inte tillräckligt stängd för Janne, så vi andra hängde på. "De fyra" kom ikapp någon mil senare. Då var vi fortfarande en grupp motorcyklister och en bil...

Tack Andy för det hemliga förarbetet!

Text: Stefan Wester

Bild: Jan Lindberg

Sveriges största Dainese och KTM butik!

DAINESE
GRAN PREMIO RACINGSTÅLL
Svensk storlek: Herr 46-60
Svart/Vit/Antracite
Best.nr. 1513284F13+storlek
10490.-

DAINESE
W-FRAMERACINGSTÅLL
VENTILERAT
Svensk storlek: Herr 46-60
Svart/Svart
Best.nr. 1513279631
Vit/Svart
Best.nr. 1513279601+storlek
15990.-

DAINESE
DOMINIA LADY
RACINGSTÅLL
Svensk storlek: Dam 32-44
Vit/Svart Best.nr. 2513290601
Svart/Svart Best.nr. 2513290631
9990.-

DAINESE
PERFORMANCE
GRYFON
Svart/Grå
Storlek: XS/SM/L/XL
Best.nr. 1835533619+storlek
3990.-

DAINESE
RACING
SEAMSUIT
Helt
underställ
Svart/Röd
Storlek: S/M/L
Best.nr. 1915826606+storlek
1390.-

DAINESE

KTM

lelles

www.lellesmc.se

NYMANSGATAN 6 UPPSALA

Kläder 018-711466/KTM 018-156005

NYMANSGATAN 6 UPPSALA

Kläder 018-711466/

KTM 018-156005

Lelles

www.lellesmc.se

DAINESE
IGNITION HANDSKE
Carbon/Vit/Svart
Storlek:XS/S/M/L/XI/2XL
Best.nr. 1815513A63+storlek

1990.-

DAINESE
AXIAL RACENEW STÖVEL
Storlek: 40-47
Vit/Vit
1795133474+storlek

3190.-

DAINESE
CHEST BRÖSTSKYDD
Svart
Storlek: S/M/L
1875805001+storlek

590.-

DAINESE
PRO-SHORTS
MED SKYDD
Storlek: XS/S/M/L/XL
1875788001+storlek

790.-

WAVE RYGGSKYDD
Storlek Wave S under 160 cm/
Wave 11 under 170 cm/
Wave 12 170-185 cm/
Wave 13 över 185 cm.
Svart187576300106+storlek
Orange187576365706+storlek
Vit 187576360206+storlek

1390.-

Beställ på Lelles nya webshop

_eller kom till butiken och prova!

All inclusive!

Konceptet "Fly&Ride All Inclusive" tror jag inte är så välkänt för oss svenska motorcyklister! Det innebär att du köper en guidad motorcykeltur, med hotell, middagar, etc. förbokade. Jag provade på det under en vecka i slutet av mars 2007 i det sydspanska Andalusien. Turen var professionellt anordnad av österrikiska Edelweiss Bike Travel. Gänget som jag åkte med bestod av tio för mig helt okända amerikanare, en lika okänd österrikare, och två erfarna österrikiska guider.

LÅT MIG BÖRJA med att säga att de sydspanska Andalusiska bergslandskapen erbjuder strålande möjligheter till motorcykelåkning! Veckan innehöll motorcykelkörning och upplevelser utöver det vanliga! Vägarna var generellt bra, trafiken måttlig (utom efter vissa sträckor utmed kusten och runt de stora städerna), och naturen bjöd stundtals på hissnande utsikter. Jag fick se platser som det moriska palatset Alhambra och fantastiska vita byar som Ronda och Zahara de la Sierra. Och picknick med utsikt över ändlösa olivodlingar var en annan trevlig aktivitet som anordnades. Låt oss börja med att kolla lite i detalj på hur resan gick till.

Jag hade bokat flygresan själv och blev hämtad vid flygplatsen av arrangörerna. Rummet

Soluppgång över Arcos de la Frontera

hade havsutsikt och efter två minuter satt jag på balkongen och kände på havsluften. Fantastiskt skönt att lämna ett gråkallt Sverige i mars för en veckas äventyr på motorcykel i Spanien!

UNDER BRIEFINGEN den första kvällen fick vi färdvägen översiktligt presenterad, vi skrev på lite papper, och besiktigade cyklarna. Det fungerar så att du kan försäkra bort självrisk, men får också deponera en summa på 500 € om något skulle hända med cykeln.

Efter genomgången gick vi ut och besiktigade cyklarna. Jag startade min Ducati Multistrada 620 och den spann som en katt. Ducatin visade sig passa mycket bra på alla små bergsvägar, och var också helt ok på de få sträckkörningarna som fanns. Cykeln hade tankväska med kartfordral och två hårda packväskor. Det enda jag inte kom helt överens med var växellådan, klonk, klonk!

FÖRSTA KVÄLLENS MIDDAG var jättetrevlig. Det visade sig vara en samling mycket trevliga och lättsamma deltagare på resan. Vi fick presentera oss och det var förstås både kul och spännande att vara enda svensk. Det var lätt att prata med amerikanarna, guiderna var också mycket sociala och vi hade ju alla definitivt ett gemensamt intresse i motorcykelåkningen, och fick direkt mycket att prata om. Flertalet av amerikanarna bodde i Kalifornien, och det var förstås kul att prata om amerikansk motorcykelkultur.

Så bar det av den första morgonen! Temperaturen var behagliga ca 20 grader, perfekt för en nordbo.

En av fördelarna med den här typen av tur är att du inte behöver tänka på att frakta ditt bagage! Efter frukost och briefing på morgonen var det bara att bära ut det du ville bli av med till den kombinerade frakt-, verkstads-

och picknick-bilen. Varje morgon la guiderna också ut kartor med vägvalen markerade, så du kunde rita in dem på din egen karta. När du har bokat och betalat resan får du också en Road Book och en detaljerad karta. Jag läste in mig översiktligt på vägarna och platserna i förväg här hemma i Sverige, vilket hjälpte mig att ha en överblick över vart vi skulle.

TUREN BÖRJADE MED KÖRNING upp till bergen Montes de Malaga, sedan ner till kusten igen och vidare österut mot orten Nerja där vi åt lunch vid havet. Käkade en fisk- och skaldjursgryta. Eftersom guiden Christian käkade samma rätt, så antog jag att faran för magsjuka från skaldjur var mycket låg. Inga problem.

Man fick se upp med hal asfalt på sina ställen och guiderna varnade oss kontinuerligt. När vi satte av igen efter lunchen, såg jag Robs BMW 1200 GS få släpp på asfalten utan något stort gaspådrag. Det som händer är att jordsediment blåser upp på vägen, och när det sedan regnar på våren blir det halt. Gammal, grå asfalt var också hal, så man fick se upp!

Sen började första dagens höjdpunkt, körningen norrut från kusten öster om Malaga via en by som hette Jete upp över bergspassen till höglandet sydväst om Granada. Utsikten var strålande och vägarna slingriga och trevliga att köra.

När vi kom upp över bergen och till högplatån kunde jag inte låta bli att stanna för att fota. Jag kom förstås rejält efter de andra. Eftersom nya vägsträckningar byggs hela tiden, var både Road Book och karta inaktuella just här. Trafiken tätnade, det började regna,

Byn Zahara de la Sierra klättrar på bergskanten.

och jag såg inte skynten av resten av sällskapet. Naturligtvis hade bränslelampan börjat lysa uppe i bergen, och jag tyckte det var bäst att fylla på om jag skulle behöva snurra länge. "Lost in Sierra Nevada", typ. Nåväl, bara att ringa en av guiderna för att få en exakt väginstruktion. Efter nån timme kom jag fram till hotellet Tryp Albaizin, centralt beläget i Granada. Cyklarna parkerades i garaget, och alla undrade naturligtvis var jag varit. Lite pinsamt, men sårn läktes snabbt av ett par goda öl.

Jag kan också säga att trafiken runt Granada var bland den värsta på hela resan. Motorvägar kors och tvärs med mycket lastbilar och fortkörande spanjorer i massor.

Så började första kvällen på turen, vi åt på hotellet som hade en mycket trevlig öppen restaurang i etage. Det funkade så att omväxlande någon eller några i sällskapet stod för vinet till middagen på kvällarna, utom den

första och sista kvällen, då guiderna bjöd. Räkna in den här typen av aktivitet om du ska åka. Amerikanare är generösa, och bjuder också gärna på kaffe och annat, så bjud tillbaka! Ingen form av alkohol var tillåten under körningen dagtid.

Efter middagen var det dags att kolla på staden. Vi gick till de gamla delarna av Granada, Albaicin och där fanns många trevliga barer. Vi valde ett "te-ställe", vilket verkar vara speciellt här. De är inredda i lite österländsk stil och serverar te, gärna sött och med mintsmaak. Sen kan man beställa in en vattenpipa, och det gjorde vi. Tobaken är svag (och det är tobak). Sen satt vi där och drack te och bolmade nån timme, innan det var dags att gå hem till hotellet och knyta sig.

ANDRA DAGENS HÖJDPUNKTER var framförallt två. Ett besök på förmiddagen i det moriska palatset Alhambra och en picknick på eftermiddagen med utsikt över otaliga olivodlingar. Till Alhambra åkte vi taxi och en kunnig "Alhambra-guide" som förstas pratade engelska, visade oss runt.

Morernas Alhambra är verkligen en fantastisk plats! Om du kommer dit, ta dig definitivt tid att kolla på allt, och gärna med en guide. Enligt islam får inte religiösa motiv, eller människor, avbildas. Men morerna var roade av matte och allt är byggt med ett matematiskt symbolspråk, eller vad någon kunnig på området nu skulle kalla det.

På eftermiddagen satte vi av norrut igen. Vi körde någon timme, sedan var det picknick. En av guiderna körde med oss, den andra körde servicebilen och hade fixat mat. Stekt/grillat kött, korv, grönsaker, frukt, bröd, goda ostar och förstas coca-cola eller vatten att dricka. Utsökt gott allting! Vi fick lära oss att regionen Andalusien är Spaniens största producent av oliver, och det märktes verkligen. Utsikten över olivodlingarna var strålande!

Efter lunchen körde vi resten av eftermiddagen efter ett antal trevliga vägar och på kvällen kom vi fram till staden Antequera där vi bodde på ett trevligt 4-stjärnig golfhotell. Inte så genuint kanske, men lite lyxigt, och med mycket bra käk. Och naturligtvis en trevlig bar, där vi satt och surrade tillsammans på kvällen i ett antal timmar, innan det var dags att krypa till kojs.

NÄSTA DAG BJÖD PÅ de största körupplevelserna på hela resan. Från Antequera till staden Arcos de la Frontera genom solsken, regn och snö. Höjdpunkterna var Garganta el Chorro, en

Körningen upp mot Ronda var en av höjdpunkterna. Körningen bjöd på långa, svepande kurvor och skymningsljuset lyste upp bergen.

Tjurfäktningsarenan i Ronda är en av Spaniens äldsta. Sanden är alldeles gul.

slags ravin, byn Zahara de la Sierra, Puerto de las Palomas ("duvpasset") där det snöade, och över fälten in mot Arcos de la Frontera.

Blixtarna slog ner på fälten, när vi körde in mot Arcos och till slut landade vi på torget utanför paradoren. Doften av apelsinträd på torget där vi parkerade cyklarna var bedövande. Vi fick våra rum, sågs i baren, åt en god middag på paradoren och gick vidare mot en sherrybar. Den natten sov jag som en stock, "snökörningen" tog väl på krafterna.

Nästa dag var en s.k. "Rest Day". Man kunde då välja om man ville stanna i staden Arcos, åka på egen hand vart som helst (någon åkte t ex till staden Jerez de la Frontera), eller åka runt i tjuruppfödning- och korkodlingsdistrikten med de andra. Jag valde det senare för jag ville köra maximalt med hoj!

Det fanns många tjuren Ferdinand på fälten och sluttningarna mellan Arcos de la Frontera och staden Ronda. Tjurarna föds upp för tjurfäktningsarenor och Ronda har Spaniens äldsta nu kvarvarande tjurfäktningsarena. Det fanns också tjurkalvar och kor med jättelika horn på vägrenarna, och ibland också på vägarna, så man fick se upp. Vägarna var annars mycket trevliga och kurviga, och vi stannade och

fikade i en fin liten by som hette Gaucin.

PÅ MORGONEN satte vi av mot Gibraltar. Det är ett lustigt ställe, mycket olik allt det vi hade sett tidigare under veckan. Stället känns som en brittisk koloni i form av en badort, eller en stor tax free-butik. När man skall köra in i Gibraltar är det kö och man får visa sitt pass, och när man kommit in får man åka över ett flygfält (!) Bommar fälls ner när ett plan skall landa och man kan få vänta länge.

I Gibraltar såg vi "Punta de Europa", en fyrplats, där man ser Afrika på andra sidan. Häftigt! Men vi såg förstas också "The Rock", vilket är befästningen allra högst upp på klippan. Egentligen är hela klippan en befästning med grävda gångar neråt, in i berget. Hela vägen ner finns gluggar så man kan kolla ut på havet och stranden nedanför.

EFTERMIDDAGEN OCH KVÄLLEN bjöd på en annan av höjdpunkterna. Vi åkte från kusten genom korkeksdistrikten och sedan bergsvägarna upp mot Ronda. Solen stod lågt och lyste på bergssidorna, vägarna var fina med svepande kurvor och vi körde undan i god marschfart på bilfria vägar för att hinna till Ronda innan det blev mörkt. Skymningsljuset när vi närmade oss Ronda var fantastisk, bergen blev färgade av solen och det var lite kyligt i luften. Vi landade i Ronda ca 19.30. Ännu ett förstklassigt hotell kunde läggas till handlingarna.

Nästa förmiddag kollade vi på staden Ronda. Jag valde att gå på upptäcktsfärd ensam, tog med mig kameran och strövade iväg. Ronda är byggd över en ravin, och utsikten från toppen av klippan mot bergen och fälten under är hissnande. Jag gick förstas till den gamla tjurfäktningsarenan, men det finns också många andra väldigt intressanta platser att se i den staden.

Efter lunch bar det iväg för sista eftermiddagens körning. Det var först picknick en bit utanför Ronda. Vägen till matplatsen var jätterolig att köra, och jag testade Ducatin med några extra svängar upp och ner mot kusten innan det var dags att äta. Efter lunchen bar det iväg hemåt mot Malaga igen och sista natten bodde vi på samma hotell som den första. På kvällen var det förstas avskedsmiddag, och vi skildes sedan åt i baren framåt småtimmarna. Några av amerikanarna hade tidiga flighter hemåt, så deras sömn blev nog obefintlig. Själv stannade jag i Malaga några extra dagar, men det är en annan historia.

Text och bild: Erik Bergman

NÅGRA REFLEKTIONER OCH FAKTA

- Det mest lyckade med resan var kombinationen av fina vägar, vackra och varierande landskap, historiska platser och städer. Samt att träffa människor från en annan kultur, men med samma intresse.
- Jag hamnade i ett sällskap där det var mycket lätt att umgås, alla var sociala och trevliga och inga sura miner. Du måste vara beredd att bjuda på dig själv och umgås, men det är inget som hindrar att du strövar runt på egen hand när det

finns tillfälle. Det är också fullt möjligt att köra på egen hand under en eller flera av dagarna.

- Du flyger direkt till området, och kan använda tiden till själva äventyret. Du kan koncentrera dig helt på körningen eftersom allt praktiskt är ordnat. Du kan också få möjlighet att prova på någon annan typ av MC – i mitt fall en Ducati – utan att behöva köpa den.
- Du kan inte stanna där du vill på den här typen av tur, men det var ändå täta stopp för t ex foto och lunch. Fördelen är också att guiderna känner rutten och väljer de bästa platserna.

- Kolla alla dina försäkringar när du beställer en sån här resa, så att du är täckt både vad gäller avbeställning och alla typer av reseskydd, stöld/skada/sjukdom etc. Titta extra noga vad som gäller om du köpt en resa i ett annat land än hemma i Sverige.
- Om ni frågar om jag kan tänka mig att åka igen, så är svaret definitivt ja! Kontakta mig gärna för mer information. Webadressen till Edelweiss Bike Travel är <http://www.edelweissbike.com/>. Det finns förstas också andra, liknande researrangörer nere i Europa.

En resa till ett Gott land

En berättelse bland raukar och racerhojar

Roger Söderbom har sin vana trogen varit ute på långtur i Sverige även 2008. Resesällskapet var som vanligt svärfar och son, och i år gick resan till Gotland.

MIN TIDIGARE ERFARENHET av Gotland har inskränkt sig till ett dygn i september på 70-talet när jag reste runt landet för att starta upp SMC:s länsorganisationer. Jag kom till ön klockan fem på morgonen och reste tillbaka till Oskarshamn sent samma kväll.

Den här gången hade jag lite större förväntningar än på 70-talet. Nu hade vi (i god tid) bokat ett eget hus i Kappelshamn, 4 mil norr om Visby. "Vi" var undertecknad och mitt vanliga resesällskap: Jonnie på sin BMW K1200RS och svärfar Erland på sin nyinköpta Yamaha 600 Diversion, dvs lite olika åldrar & hojar. Vi hade medvetet valt att besöka Gotland "off-season", dvs när de flesta turisterna lämnat ön efter Medeltidsveckan. Det visade sig vara ett klokt val.

Lördagen den 9 augusti kl 11:30 surrade vi våra hojar på bildäck på båten. Efter en lugn båtfärd och några mils hojtur nårrut på väg 148 kom vi fram till Lärbro, där det fanns både ICA & Konsum! Men vi började med att åka till stugan och inkvartera oss innan vi åkte tillbaka för att fylla vårt skafferier. Vi hade gott om plats i huset och kunde sprida ut oss så vi fick egna rum. Dessutom hade vi ett gammaldags, men välutrustat kök, TV-rum, badrum och en stor skön trädgård. Den vackra aftonen ägnades åt middag, några pilsner och lite idéer om morgondagens utflykt. Det skulle nog bli norrut och vi skulle försöka undvika "140-vägarna".

VI STRESSADE INTE på söndagsmorgonen men kom ändå iväg strax efter nio. Sex km senare kom vi fram till Gotlands senaste sevärdhet:

Gotland Ring. Vi hade med oss en hälsning från racerföraren Alx Danielsson (som Jonnie sålt en mc-hjälm till några dagar tidigare) och trodde att vi kanske kunde få prova banan nåt varv. Men tji fick vi, det pågick underhåll inför en uthyrning senare i veckan. Vi hade hört rykten om att BMW hyrt banan några dagar. Då kanske man kunde åka dit och titta...

Näväl, vi fortsatte norrut förbi Fleringe och förbi Bästeträsk. Strax intill ligger ett fd kalkbrott som numera är vattenfylt och kallas (inte utan anledning) för Blå Lagunen. Fantastisk känsla att simma i sötvattnet och kunna höra vågorna från Östersjön rulla in mot Gotland. Vi funderade över frånvaron av andra besökare men kom snart på att det var söndag och klockan var strax efter tio. Alltså inte så konstigt.

Efter en stund kom vi till Bunge och Fårösund, där färjan till Fårö väntade på oss. Snart började det kurra i magen och vi svängde in till Ebbas & Ebbes. Det var en salig blandning av leksaker, godis, souvenirer, skinnkläder och matservering. Därefter fortsatte vi att utforska norra Fårö men kom snart tillbaka mot söder igen. Vi tog den smala vägen till Langhammars naturreservat, där det fanns flera häftiga raukar. Då kände vi plötsligt att det fläktade friskt från havet. Det kändes att regnet hängde i luften och vid Fårö kyrka blev det regnkläder på. Det gjorde att vi kortade ner vår tänkta resrut och tog oss tillbaka till huset och en hägrande middag. Då blev det uppehåll och kvällspromenaden "runt kvarteret" blev några km längre än vi tänkt oss.

MÅNDAGEN BÖRjade FÄRDEN NORRUT men slutade söderut. Förslag till vägval på Gotland hade vi fått på några hemsidor och tips från vår redaktör Björn (som har sommarhus på Gotland). Det visade sig finnas många bra vägar. Och

många *mycket* bra vägar. Hur kunde vi kombinera alla förslagen på ett bra sätt? Vi bodde mitt i vägkorsningen till Hall (ej att förväxla med ett känt fängelse utanför Södertälje) och den vägen var en av pärlorna i ett långt halsband. Via Hangvar, Stenkyrka, Tingstäde, Hejnum, Bäl, Vallstena och Hörsne närmade vi oss den östra kusten - alldeles lyriska över

vägarna. Och det blev inte sämre. I Katthammarsvik hittade vi inget "vanligt" matställe, så det blev en salladslåda och dricka från affären, som intogs i ett strålende solsken vid Herrviks fiskehamn. I Ljugarn var det läge för tankning. Hur skulle vi göra nu? Klockan var ju inte så mycket så vi skulle väl hinna en sväng längre söderut?

Vi fortsatte sydväst via Garda, Stånga och Hemse ut på 142:an. Strax före Vamlingbo tog vi av lilla kustvägen och körde den ner mot öns mest överreklamerade sten, Hoburgsgubben. För att se stenen i närbild krävdes en promenad som vi inte orkade med. Runtomkring fanns flera riktiga turistfällor, fyllda av souvenirer.

Vi vände kosan norrut för att kanske hinna med en matbit i Visby innan återfärden till huset. Tyvärr blev det fuktigt i luften och regnställen åkte på. Trots regnet märkte vi att det kan gå ganska fort att ta sig några mil på Gotland.

I Visby sken solen och vi ställde hojarna strax utanför muren. Efter en stund hittades ett trevligt ställe med bra mat. Ett par timmar senare somnade vi framför TV:n i huset.

TISDAG MORGON BJÖD på ett fantastiskt väder. Med morronkaffet i trädgården kände vi verkligen att det var semester. Idag skulle vi ta en tur västerut och det blev en tur via Hall

igen (himla fin väg). Vid Halls fiskeläge hade vi förunderligt vacker fri sikt över Östersjön. Den intilliggande vinodlingen skvallrade om att klimatet är hyggligt större delen av året. Det blev en extra tur via Hangvar och Stenkyrka innan vi kom ner mot Lummelunda och de kända grotterna. Entréavgiften var inte tillräckligt lockande för att vi skulle gå in, så det blev lite souvenirköp och glass istället.

Mellan Väske och Bro finns öns "reservflygfält". Många streck i asfalten tydde på att Gotlands motorintresserade använder rak-

sträckan som dragstrip. Vi fortsatte via Endre och Dalhem till Roma. Där fanns ett matställe med SMC-rabatt, Yvones Café, som låg i ett fd postkontor. Efter maten började vi ta oss hemåt, eftersom Jonnie & jag hade skaffat oss uppdrag på kvällen.

Innan resan hade jag haft kontakt med SMC Gotlands Stig Göransson som varit engagerad i körning på gokartbanan i Visby. Av nån underlig anledning, hade han lagt in en körning just denna tisdag när vi var där. Tyvärr var vädret inte det bästa för att locka Gotlands ovana mc-förare så det blev inte så många deltagare. Men det var ändå trevligt och dessutom träffade vi Eva, som varit med i SMC-styrelsen för 100 år sen. Vi lovade höra av oss om vi kom till Visby nåt mera.

ONSDAG MORGON VAR DET bättre väder och vi stakade ut en ny rutt. Tanken var att vi skulle vara med på "onsdagstouringen" som körs varje vecka med samling vid hamnen i Visby. Vi körde via Rute och Hellvi ner mot Slite som har en av Europas största och modernaste cementfabriker. Kalkbrotten som levererar material till tillverkningen ligger strax intill.

Via Boge, Bäl, Vallstena och Hörsne kommer vi tillbaka till Dalhem och Hesselby järnvägsmuseum. Där håller man just på att köra ut det stora tyska loket ur stallarna. Vi far vidare och lunchar ännu en gång i Roma, denna gång på Pizzeria Brunnen, mitt emot den nedlagda sockerfabriken.

Nu blir det ytterligare en bingehojvänliga vägar förbi Björke, Vall och Högren kommer vi så småningom till Stenkumla, där den sista offentliga avrättningen i Sverige ägde rum den 18 maj 1876. Efter den uppriskande historielektionen åkte vi till Vibble, strax söder om Visby, på fika hemma hos Evan och Eva (ja, dom har flera BMW i garaget).

På onsdagskvällen samlades 80-100 hojar nere vid hamnen, vilket var normalt. Sen var det nån som tog täten på en 4-5 milatur till 56:ans Café. Det är ett nostalgicafé med inredning och prylar från 50-talet och ligger 8 km utanför Visby efter väg 148.

Nu var det torsdagsmorgon och vi satsade på att komma hem med kvällsbåten idag. Visserligen hade vi huset till lördag men samma dag var det ju klubbens 40-årsfest i Uppsala som vi inte ville missa. Jonnie och jag var lite nyfikna på vad BMW hade för sig vid Ringen, så vi tog en tur dit medan Erland städade.

EN SKYLT VID INFARTEN

upplyste oss om att Ringen var avstängd för en privat bokning men vi åkte ändå försiktigt upp mot banan. Strax före banan finns ett garage som bevakades noga. I depån stod några tyskeggade husbilar och lite blandade hojar. Det visade sig vara den gotländske BMW-konstruktören Ola Stenegård som hade med sig ett gäng från den lokala hojklubben i München.

Bland hojarna fanns några ex av (den av Ola konstruerade) BMW-värstingen HP2 som går som ett skållat troll. Trots våra bedjande ögon fick vi inte prova banan idag heller. Men vad hade dom i det bevakade garaget?

Näväl, vi packade ihop våra saker vid huset och lämnade tillbaka nyckeln till ägaren med en liten varningsflagg att vi skulle komma tillbaka om vi inte kom med färjan. Fast det brukar ju aldrig vara några problem, eller? På vägen till Visby mötte vi Evan som också hört talas om HP2-orna på Ringen och med frisk fart var på väg dit. Ryktet sa att inte ens Olas klubbkompisar fick vara närvarande på kvällen när man öppnade det hemliga garaget. Av nån konstig anledning "råkade" BMW:s testförare finnas på plats. Vi lär väl få se hur

den färdiga racerhojen ser ut när den dyker upp...

Vi konstaterade att lunchbåten aldrig avgick pga hårda vindar. Därav alla bilar i färjekön. Efter många timmars väntan avgick kvällsbåten utan oss och några andra hojåkare. Även om det var retfullt att behöva åka tillbaka för att packa upp våra saker och inhandla nya frukosttillbehör, hade vi ju tak över huvudet. Det innebar ju att det blev tidig uppgång på fredagen och redan kl 6 fanns vi åter i färjekön. Nu var det väl fasiken om vi inte skulle komma med.

En halvtimme senare surrade vi våra hojar men det visade sig vara en onödig åtgärd. Maken till lugn överfart får man leta efter. Några timmar senare kunde vi blicka in över Nynäshamn och se tillbaka på några fantastiska dagar med närmare 150 mil på bra hojvägar. Utan stress och jäkt.

Text & foto: Regor McGregor

HITTA MER FAKTA OM GOTLAND PÅ:

- www.alltomgotland.se
- www.svmc.se/gotland

Vår första långresa

Grossglockner den 22:a juli. Vädret kunde ha varit bättre.

Nina och Tomas hör till dem som börjat åka hoj på senare år. Det var nu dags för dem att göra det första stora äventyret utomlands. Att passa in några GoldWing-träffar på vägen var med i planen, men inte ett bedrövligt väder... Nina berättar.

EFTER MYCKET PLANERANDE tillsammans bar det iväg mot Arnhem i Holland. Det skulle bli vår första träff och glada i hågen styrde vi mot nya äventyr. Eftersom vi bor i Uppsala så blev första stoppet redan efter ca 30 minuter i Märsta där vi skulle möta upp Anders Hellman. Sen skulle vi möta upp Christer i Jönköping. Några mat och tankstopp på vägen blev det, och vädret höll i sig. Siktet var inställt mot Helsingborg där vi skulle möta upp Håkan och Annika från Enköping och få en natts sömn hos Plattis som så snällt lånade ut sin stuga till oss.

Väl framme i Tyskland så började allt eländet. Vi skulle vara ute i tre veckor i tron om att det skulle vara varmt och soligt - men ack vad vi bedrog oss. Vi hade bara tunna sovsäckar i fleece, som någon på nätet så varmt rekommenderat, men det gör inte vi! Och två luftmadrasser hade vi med oss, men den ena hade det redan skavts hål i så vi fick låna silvertelj och laga den tillfälligt. Luften höll ändå inte hela natten så jag vaknade på backen efter en väldigt kall natt, med +6 grader på morgonen och regn. Dessutom i ett litet tält med tanke på platsbristen, trots att vi hade kärra efter hojen. Nåväl, vi packade ihop på morgonen och for vidare, då var vi sex hojar som hade slagit följe. Vi såg många fler Guldwingar från olika länder längs vägen som hade samma mål som vi. Men regnet kom och stannade.

FRAMME I ARNHEM satte vi upp tältet, fixade mat, umgicks, sov och frös. Tältet fylldes med vatten. Då vårt tält var så litet fanns det inte mycket plats att förvara allt annat, så efter 2 nätter beslöt vi oss för att köpa ett nytt tält på marknadsplatsen som var en enda fullkomligt blöt sörja. När vi väl bestämt oss för ett tält som vi ville ha så var det "slut". Är det inte typiskt att det varken fanns i hela Holland eller ens att beställa hos generalagenten? Vi

köpte varsin sovsäck som klarade -17 grader så länge. Trots att de hade fel färger så var de guld värda tillsammans med den tjocka madrassen som vi också köpte. Nu frös vi i alla fall inte. Tack Anders för lånet av pumpen, trots att du blev av med kartongen... Dagen efter åkte vi in till Arnhem city och köpte ett tält. 2 rum och kök fick vi. Och vi fick plats och vi frös inte längre. Gud så skönt det var. Vi vaknade utvilade och varma.

Sen var det då Olas tur som så lägligt passade på att fira sin 50-åriga födelsedag på plats. Han blev både fylld och hyllad av många, så pass att även hojen blev dressad av någon gratulant som passade på medan han låg och sov.

EFTER FEM DYGN med regn fortsatte färden genom Tyskland med ännu mera regn. Det fanns ingen hejd på eländet. Väl i Moseldalen hade vi tänkt tälta men regnet bara öste ner. Vi tog in på ett pensionat, och vad det var skönt med en varm dusch härliga sängar och en vidunderlig utsikt mot vinplantornas sluttning! Vi sov en natt, fick en trevlig frukost och färden gick vidare genom Moseldalens vack-

Femtioårsdag på GoldWingträff. Helt rätt enligt Ola. Hyllningarna lät inte vänta på sig.

ra dalgång där det fortfarande regnade. Väl i Koblenz så delade vi på oss. Tomas och jag skulle mot Grossglockner, Håkan och Annika skulle åka hemåt med stopp på Villa Löwenherz. (De körde i regn hela vägen dit.)

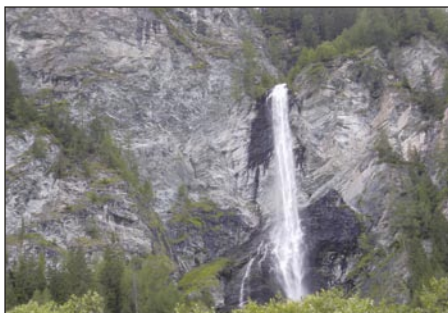
Mera regn, himlen släppte allt vad den förmodade genom Tyskland. På gränsen mellan Tyskland och Österrike kom vi in i en hagelskur. Där fick vi telefonkontakt med Anders som var i Frankrike. Han hade 22 grader och sol! Så småningom närmade vi oss Grossglockner och såg ett berg täckt med snö, men jag ville hoppas att vi efter allt regnande skulle få slippa snö också. Det var faktiskt den 22:a juli! Men icke, ett snöväder hade passerat och vi blev varnade för att ännu ett var på väg, och fick lova att köra försiktigt där uppe. Den stackars mannen i luckan bad om ursäkt för vädret eftersom han tyckte att vi hade åkt så långt.

Vi åkte upp i dis, snö och mycket dåligt sikt. Jag tyckte att det var riktigt läskigt då det var snöslask på vägen och väldigt brant, samtidigt som det var otroligt vackert med många vattenfall utmed bergens branter. Och temperaturen sjönk ganska snabbt. Inte ens ett murmeldjur i sikte. Det var nere på noll ett tag och det var kallt om händerna då jag även ville filma. Och gps:en expanderade, troligen av trycket på hög höjd. Hela displayen buktade upp.

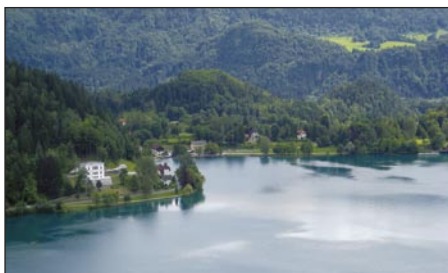
Äntligen var vi över på den andra sidan. Det började bli grönt och varmare. I en svacka hade en bil stannat där det fanns snö och där var det fullt snöbollskrig av en grupp iförda slöjor och diverse utstyrsel. När vi närmade oss Heiligenblut så regnade det igen. Vi hade tänkt stanna på campingen, men nej, nu skulle vi mot sol och värme. Vi åkte några mil till en camping och övernattade, men det var kalla vindar som vi fört med oss.

EFTER EN NATT på campingen fortsatte vi mot Italien. Gps:en fick leda oss. Vi åkte intet ont anande in på en slingrig fin skogsväg, dock asfalterad, med en lastbil framför oss. Vägen blev mindre och allt djupare in i skogen kom vi. Väl långt in så är det vägarbete och vad mötte vi? Jo, en traktor som sprutade ut vatten på tjockt lösgrus inför asfalteringen. Lastbilen stannade och tippade lasten med ännu mera grus mitt framför oss. Något upprörda blev vi eftersom vi var tvungna att stanna i djupt lösgrus och hojen grävde ner sig, för den var ju tungt lastad. Dom pekade på oss och menade att vi skulle köra om, men det var bara så att det kom en husbil mot oss som dom inte såg. Så jag fick kliva av och hjälpa Tomas att knuffa och gunga upp hojen med släpet ur lösgruset. Det var inte lätt vill jag lova, men vi kom loss och fick en skitig hoj på köpet. Vi kokade av ilska, men dom visade ingen empati för oss. Dom tyckte nog att vi var knasiga som valde att åka den vägen, men vad visste vi? Vi åkte ju efter gpsen!

Färden fortsatte mot Kroatien och väl där fick vi värme, 25 grader varmt. Vi hamnade på en inte allt för bra camping där både myror och ödlor härjade. Tomas vaknade på natten av att det prasslade och lyssnade vad det

Ovan: Grossglockner, nedan: Bled.

kunde vara, kanske var det en tjuv? Nej, det var bara en igelkott.

JA, SEN VAR DET nog bara hemvägen kvar. När vi skulle nerför en lång brant backe svängde det ut en lastbil framför oss. Tomas gasade på ifall bromsarna inte skulle fungera på den. Väl nere så kom lastbilen ikapp oss och vid ett trafikljus kom han så nära så han körde in i vår släpkärra. Det blev grönt så vi hann inte kolla, men vid nästa stoppljus klev Tomas av och kollade, men det hade inte hänt något, som tur var. Tomas gjorde ett fult tecken och lastbilschauffören bara ryckte på axlarna. Jag trodde att nu är vår sista stund var kommen. Men färden gick vidare, fast det nu var så varmt att det brände i stövlarna då trafiken mer eller mindre stod stilla och bara rörde sig framåt sakta. Vi hade ett mål kvar: Bled i Slovenien - denna oerhört lilla pittoreska vackra by runt en glassjärsjö är en stark rekommendation om ni är ute och reser. Kolla deras hemsida: www.bled.si/en/.

Vi åkte via Tjeckien och Polen hem. När vi väntade i Gdynia på att åka ombord på färjan till Sverige fick vi se en glad polack som köpt en skördetröska från Sverige, men när de hade åkt av så blev det fel på tröskan och han fick stopp precis där vi skulle köra på. De fick igång den efter att först försökt dra iväg den med mindre skåpbuss. Så ganska roligt ut.

ÄNTLIGEN VAR VI på väg till Sverige. Vi fick sprida sovstolar, men bytte till oss två bredvid varandra. Vi fick platser vid nödutgången där det var mycket spring, många som snarkade och var onyktra. Men vi var på väg hem. På svenska sidan skulle vi möta upp Anders Hellman och Christer som kom från Frankrike. Och hur Anders färd slutade vet nog de flesta, då han kraschade släpet i ett vajerräcke. Men han hade änglarnas vakt då han inte körde omkull eller skadade sig nämnvärt. Han blev väl bara en aning omtumlad efter händelsen, med all förståelse.

NU STYRDEVI mot GoldWing-träffen i Norge som var bra på alla sätt. Där hade vi i alla fall tur med vädret. Ölandsträffen besökte vi också, och om man tog in hojen på Ölandsparken så fick alla gratis inträde och åkband, så det gjorde de flesta och det var jättetrevligt trots att regnet fanns här med.

Så summa summarum tre träffar och väldigt, väldigt mycket regn. Nu ser vi fram emot Rättvik och Piteå i sommar, våra fjärde och femte träffar, förhoppningsvis utan regn. Vi håller tummarna för arrangörerna!

Text & bild: Nina Jansson

[Och Norge heter så, och ligger i Blekinge, nära Sölvesborg om någon undrar. /Red.]

Klubbens äldsta medlem, född 1913, har lämnat oss. Bengt "Farsan" Thelin, även kallad "Guzzi-Farsan", för att han köpte en MotoGuzzi V7 Special årsmodell 1970.

HAN BÖRJADE KÖRA MC i slutet av 1920-talet och höll på till slutet av 80-talet! Många märken har han haft men Guzzi är det märke som fastnat mest, för då blev han inte bara "farsan" utan "Guzzi-farsan"! Även när han köpte en Suzuki GS 1000G med sidvagn förblev han "Guzzi-Farsan". Jag skulle kunna fylla en tidning med minnen från början av 60-talet när jag lärde känna honom och även sonen Anders. Han var med till Anderstorp, Karlskoga, Linköping osv. Många bevingade uttryck som alltid kommer att finnas är t ex "juppe". Det är helt enkelt en sup eller en grogg! "Det är

Vi minns Guzzifarsan

längre flimmer i Mobil" är en annan slogan han myntade. Det betyder att har man Mobilolja mellan tummen och pekfingeret så blir det längre sträng, innan den går av med Mobil än med annan olja. "Lärkväder" är också ett odödligt uttryck! Då tar man båda händerna och för tummarna och pekfingerarna mot varandra och för dem mot varandra som en lärka som slår i skyn!! Detta görs bara när det är fint väder! Ett annat är att "det är långt upp till ventilen". Det här utspelade sig på 70-talet och min sväger Hasse Nordlund "kinesade" i "Farsans" tält. Hasse hade fått några "juppar" för mycket så han började må illa. Lyckligtvis hittade han en plastpåse som det varit en limpa i så han greppade den och spydde som en rävl! Tyvärr var påsen öppen i båda ändar och när "Farsan" såg det, klappade han Hasse vänligt på axeln och slog fast att Hasse kunde lugnt spy för det var långt upp till ventilen!

"Farsan" på sin Honda, juli 1982

I ANDERSTORP PÅ 70-TALET var det grisfest. Helstekt gris! Smokey Åsberg stod vid grise och "Farsan" tog en trädgren och hojtade på Smokey att det var inget kött på benet. Bredvid "Farsan" stod en norrmän som hade fått mycket fett på sin del och upphetsad blev han av "Farsan" så han slängde Kött-(fett-)stycket i skallen på Smokey!! Därefter gick "Farsan" och Hasse till huvudströmbrytaren och slog av. Fan vad mörkt det blev! Uppsala MC-terrorister var de.

Tyvärr räcker inte tiden till att återge allt jag och många klubbmedlemmar har upplevt med Bengt "Guzzi-Farsan" Thelin, men jag är säker på att de som var med till Anderstorp, Karlskoga och Linköping minns med glädje hans närvaro!

Det var aldrig tråkigt i sällskap med honom. Kanske minns några när han tyckte det var för dålig fart på grillglöden i Karlskoga, Lunedets Camping, när han hällde T-sprit över korvar och kött!! Djävlar vad det brann sen. Lite skit rensar magen.

Det är inte alla förunnat att få köra mc i 60 år men Bengt fick det. Frid över hans minne.

Nedtecknat av medlem nr 8, Leffe Sternesjö

Sveriges största avrostning?

ÅRETS FÖRSTA AVROSTNING, den 26 april, blev en stor succé. Tillsammans med SMC i Uppsala gjorde Östra Aros en satsning och fick hjälp av Vägverket att hitta ut med en kallelse till alla "45-plussare" med mc-registrerade fordon. Dessa uppmuntrades att besöka vår avrostning, och det kom inte mindre än 102 registrerade deltagare!

De sedvanliga övningarna för balans, manövrering och bromsning genomfördes, även om det ibland blev lite väntan vid stationerna. Men vädret var perfekt, alla trivdes och många åkte med på en liten runda i nejderna före fikastunden vid klubbkåken, där vi lottade ut presentkort från Lelles till dem som deltagit.

Se till att besöka någon av årets avrostningar innan ni ger er ut i trafiken på riktigt! Och träna ännu mer på Rörken i sommar om ni vill bli säkrare på vägarna.

Montage av artiklar: Jan Lindberg
Foto: Björn Tingström

ÅRETS TOMTE I UPPSALA har synts ute bland plogvallarna på sin röda Vespa. Det sägs att han synts vid kåken under pseudonymen *Sigge Lind*, och att hans framgångsrika röstresultat skulle ha något med klubben att göra. Styrelsen förnekar bestämt.

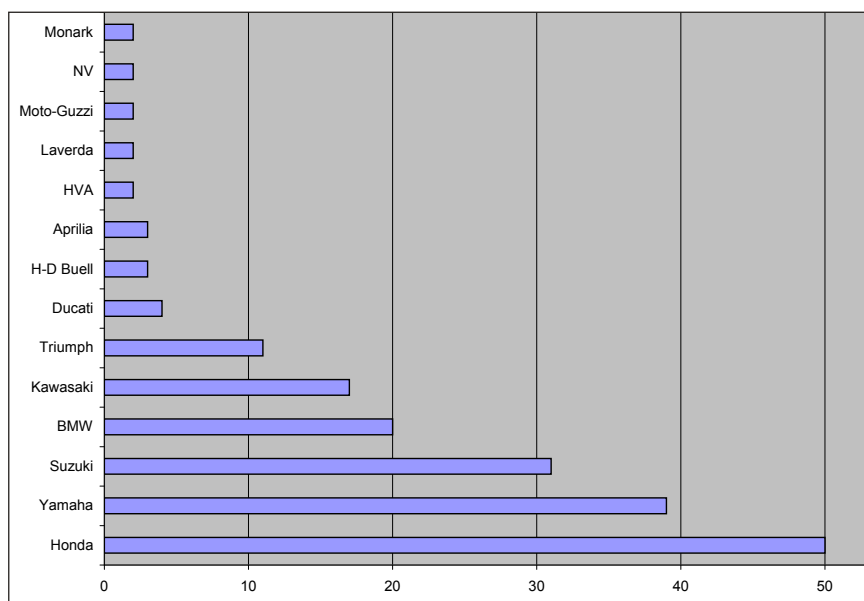
DET KOM ETT MAIL till Jernet@oamck.se: "Skickat: 6 2008 20:24. Ämne: Läst i Sigtunabygden.

Hej! Vi tyckte oss känna igen personen på bilden men heter han verkligen Benny Börje Ohlsson? Vi känner väl igen utseendet som någon annan eller? Det här är väl nåt för nästa Jernet? Mvh Peter o Susanne Rundström."

Redaktionen klarar sin huvuden och undrar var Örjan Brodin egentligen hållit hus... jobbar han *under cover*? Så var den karriären förstörd. *Jernet avslöjar!*

2009 års hojstatistik

EN GAMMAL TRADITION i Jernet är att räkna fram statistik över vilka hoj-märken klubbens 250 medlemmar äger. Så här såg det ut i garagen den 24/3 2009. För att vara rättvis har vi räknat med samtliga hojar som är listade i medlemsregistret, dvs har du flera hojar blir det fler poäng för de aktuella märkena. (Märken med bara ett exemplar har strukits.)

Regor berättar att det tidigt i historien varit en tung övervikt för BMW, men att detta märke fick stryka på foten till förmån för Honda. Trenden håller i sig, Honda är fortfarande största enskilda

märket i klubben med 50 ekipage. Det finns allt från Fireblades och Varaderos till GoldWings. Däremot är det ingen kamp eller principdebatt. Alla är välkomna!

HÄR ÄR DE 194 hojar som finns i registret idag. Kanhända finns det ännu fler...? Om du har fel hoj listad på medlemsförteckningen, eller någon mer stående i garaget, sänd ett mail till Jan Persson-Öjrell på medlemreg@oamck.se.

Hört och sett...

DRÖMMEN OM... VÄRLDENS VACKRASTE ÄVENTYR

Håll där ute!
VILL NI HÄNGA MED STOCKHOLMSWINGARNAS PÅ ROUTE 66
För er som vill vara med på en körupplevelse på mc
Från Chicago till Los Angeles åker vi i slutet 31 maj 2010
Det blir en resa på cirka 400 mil på ROUTE 66
Resan är på 17 dagar med stopp i Hollywood, Grand Canyon, Las Vegas & Chicago
man kan även stanna några dagar längre om man vill.

Håll drömmen vid liv!
GoldWing-klubben Stockholms-
wingarna planerar att köra Route 66 i maj 2010.
På hyrda H-D... Hoppas!! säger vi på redaktionen.
[http://gwcs.se/]

Bevisat att mc håller krisande män unga

JAPAN. När män i medelåldern skaffar motorcykel talar många leende om patetiska försök att återvinna svunnen ungdom och kraft. Men experiment visar att mc-åkandet faktiskt bidrar till att hålla förarna unga genom att stimulera hjärnan, säger forskaren Ryuta Kawashima på Tohoku-universitetet i Japan. Hans arbetslag och Yamaha Motor har samarbetat i en rad tester på just medelålders män. I ett

delades 22 män i 40- och 50-årsåldern upp på två grupper. Alla deltagare hade mc-körkort men ingen hade åkt mc på minst tio år. Ena gruppen fick grensla mc:n igen dagligen under två månader, den andra fick fortsätta att cykla eller åka bil. Och mc-gruppen presterade klart bättre i kognitiva prov. Bland annat förbättrades minnet markant. Mc-åkarna kände sig också gladare och gjorde färre misstag i arbetet. "Data visar att man kan förbättra sitt mentala tillstånd helt enkelt genom att pendla per motorcy-

FRITT FRAM. Krisande män gör klokt i att köpa en mc. FOTO: SCANPIX

kel", summerar Kawashima, själv inbiten mc-åkare.

TT-AFP

Åxändå • Att se fram emot under 2009

lö	25 april	9-13	Avrostning nr 1, vid Perssons Tunga Fordon, Allmungevägen.
mån	4 maj	18	1:a rörkenmåndagen. Info på www.smcuppsala.se .
lö-sö	9-10 maj		Skandisloppet, MC-marshalls behövs. Kontakta ordonnans@oamck.se om ni vill vara med.
Lö	16 maj	9-13	Avrostning nr 2
To	28 maj	18	Kvällstouring
Lö-sö	30-31 maj		Tjejrampet Västerås. Kontakta ordonnans@oamck.se om ni vill vara med eller har frågor.
Sö	31 maj	10-14	Tjejdag Rörken
Lö	6 jun	10	Dagmara. MC-orientering i Uppland. Mer info på vår hemsida: www.oamck.se
Lö	6 jun	11	Custom Bike Show i Norrtälje, kolla www.twincubmc.se ==>
Sö	7 jun	10-14	Fri åkning på Rörken, endast för Östra Aros medlemmar!
Lö-sö	13-14 juni	10	Helgtouring (hemligt mål), ca 35 mil enkel resa. Anmälan senast den 6 maj
Lö	27 juni	10	Dagtouring
To	9 juli	18	Kvällstouring
Sö	12 juli	10-14	Tjejdag Rörken
Lö	18 juli	18	Grillfest vid klubbkåken för er som är hemma. Ta med vad ni vill grilla och dricka.
Må-sö	27/7-2/8		Ålandstouring, 7 dagar, max 10 hojar. Anmälan snarast. I skrivande stund 2 platser kvar.
To	30 juli	18	Kvällstouring
Lö-sö	8-9 aug	10	Helgtouring (hemligt mål), ca 40 mil enkel resa. Anmälan senast den 1 juni
On	12 aug	18	SMC:s Fjällnoraträff 10 år! Samling för kortege från Pollacksbacken
Lö	15 aug	18	Kräftska i Kåken. Ta med vad ni vill äta och dricka
Lö	15 aug		Mälaren runt, fri åkning!
To	20 aug	18	Kvällstouring
Lö	5 sep	10	Dagtouring
Lö	12 sep		Fordonsmarknaden. Hjälp oss!
Lö	19 sep	10	Dagtouring
Lö	26 sep	19	Pubafton
Lö	24 okt	19	Oktoberfest
Sö	25 okt	18	Årsmöte

Ride safe!

Shit happens...

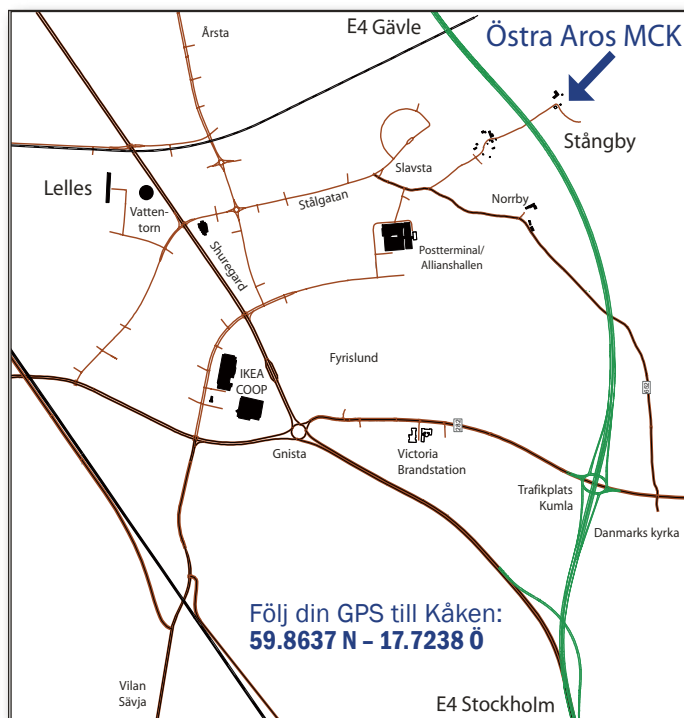
MISSA INTE RÖRKEN, mån 4/5 – 24/8, sön 31/8 – 27/9.

Anmälan från 17.15 resp 9.15. Info på www.smcuppsala.se.

TOURINGAR: Torsdagar: Avfärd från pumpen, Fyrstorg, 18.00.

Lördagar: Avfärd från Lelles, 10.00. Funderingar och anmälan där så krävs till program@oamck.se eller Andreas Brodin, telefon 018-35 54 09 eller 0704-68 89 25. Glöm inte att dubbelkolla dina planer mot webben: www.oamck.se!

FIKA VID KÅKEN, onsdags- och söndagskvällar 19-21.

ÖSTRA AROS MCK
Stångby 1
755 94 Uppsala

B

Föreningsbrev

Jippo Helger i Uppsala

18-19 April

Hjälm Helg

Upp till 50% rabatt på hjälmar. Kom och fynda!

25-26 April

Stor Provkörning

Denna helg har vi alla sorters hojar för provkörning!

Vi har öppet hela sommaren!

www.sulas.se

Jippo i Strängnäs

2 Maj

Stor Provkörning

Kom och provkör våra demo hojar! Lång Lördag 10-16

VICTORY

**Vi hälsar alla nya Victory
ägare välkomna till vår
nya auktoriserade
verkstad 2009!**

**2010 kommer du även att
kunna köpa din Victory
hos oss!**

Öppettider Uppsala Mån-Fre 9.30-18 Lördagar 10-14 Söndag t.o.m 24/5 11-15

Telefon: 018-39 52 80 Fax: 018-39 53 01

Öppettider Strängnäs Mån-Fre 10-18 Lördagar 10-14

Telefon: 0152-33 11 50